

KLÁRA

1) Co tě napadne, když se řekne hádka? Co si pod tím pojmem představuješ?

Tyjo, tak já to mam hodně jako už z dětství, kdy moje rodiče se hodně hádali, takže já si asi pod pojmem hádka představím hlavně křik a vulgarismy (smích). Ehhh, pro mě to bylo vlastně něco ehh obzvlášť jako ten vztah těch rodičů, tak to pro mě bylo takový jako, tak strašně jako deprimující, že vlastně já si nesu něco až jako do teď. A teďkonc i v tom vztahu, co mám, tak pro mě je fakt jako strašně důležitý, abych jako neskončila třeba jako moje máma, kdy vlastně ona si nechala na sebe křičet prostě, nechala se sebou jako úplně vytírat a bylo to takový. No, prostě křik – hádky (smích).

2) Vzpomeneš si na nějakou vlastní hádku s partnerem, která pro tebe byla zásadní?

Tak pro mě to ehh je jakoby tak ňák spojení všech hádek dohromady byla jedna, kdy my se hádáme docela často ohledně pro mě nepodstatnejch věcí. Že vlastně v tom našem vztahu mně přijde, že já jsem spíš, jak se říká ehh, že se škatulkou chlapi do pohodářů a ženský zase do hysterek, tak já bych to jako sumarizovala spíš obráceně, že já jsem spíš prostě ten ehh můj partner mi přijde, že řeší věci, který pro mě nejsou podstatný, a to je pro mě potom jako strašně vysilující, potom vždycky zjistit vlastně nejdřív ten důvod, co ho naštvalo, jestli za tím není ještě něco dalšího a pak taky ehh trošku tomu předcházet. Takže potom jako, co toho partnera už pozáváš, tak ňák zjišťovat, co by mohla bejt příčina nějaký hádky a abych jí nějak nespustila a tak. Já si přesně vzpomínám na jednu hádku, která byla ohledně ehh, doteď si to pamatuju, ohledně zavřeného okna. Kdy vlastně já jsem přišla domu a bylo otevřené okno nebo nebylo otevřené. On přišel nějak domu, otevřel okno a ehh mně po chvíli začla bejt zima, tak jsem šla k tomu oknu a zavřela jsem ho. No a on na mě vlastně začal tak jako hrozně jako tak jako vyjždět, proč jsem ho zavřela, proč jsem se ho jako nezeptala, že jemu je jako vedro a já jsem mu říkala, že on se mě taky nezeptal, že chce otevřít to okno, tak já jsem ho prostě zavřela, protože mi byla zima, že mi jako nepřijde, že bych se musela ptát na to, jestli se musí zavřít okno. A už ani nevím proč, ale vznikla z toho vlastně tak strašná hádka, a vlastně tak strašně se rozčiluju kvůli oknu, že ehh to vyeskalovalo do eh až do takových mezí, že vlastně jsme se hádali třeba tři hodiny ehh a balil si snad i věci jo, že fakt jako kvůli takovýhle věci jsme fakt jako řešili, jestli spolu zůstaneme nebo nezůstaneme a to pro mě bylo asi jako nejvíc jako takový jako, nevím jak bych to řekla, hodně mě to jako jsem si říkala jaká bude ta budoucnost potom, že jsem si říkala jako, když ho teďkonc jako naštvete otevřené okno, tak to bude dál s věkem a jestli prostě bude v pohodě nebude v pohodě, bylo to takový celý zvláštní.

3) A jak jste se potom nakonec s celou touhle situací vypořádali?

No tak vzhledem k tomu, že u nás je to poměrně častý takovýhle hádky, tak my vždycky ehh u nás je dobrý, že já si myslím, že jsme oba docela takový poměrně uvědomělí v tom, že my jako víme, když jsme udělali nějakou chybu. Že nikdo z nás není tak strašně egoistickéj, že by potřeboval mít prostě vždycky pravdu a ehh vždycky jako udělal z toho druhýho blbce, to vůbec. Ale fakt vždycky jeden z nás prostě pak přijde a řekne: „hele promiň, přehnal jsem to.“ A většinou je to právě ze strany partnera, že on jako fakt přijde a řekne, že přestřelil a ehh my si to jako nevyčítáme, to je hlavní. My se k tomu jako nevracíme k těm hádkám. Vždycky to bereme jako nějakéj momentální výlev emocí. Ale že bysme jako se ňák v tom pitvali a důležitý je třeba, co já si myslím, že je důležitý v tom našem vztahu je, že my jako o

tom mluvíme, že to není jenom tak, že bychom si řekli: „promiň udělal jsem chybu, necháme to bejt.“ Ale my se to snažíme trochu víc jako probrat. Takže vlastně v čem vlastně jako byla

ta chyba, co třeba jeden z nás řekl špatně a mohl říct nějak jinak. Je fakt, že o tom mluvíme trochu víc do hloubky. Ještě on přítel má takový – je to anomynní žejo? (smích) já: je Vlastně z dětství diagnostikovanou, že by mohl mít maniodepresivní poruchu v budoucnu, protože tím vlastně prošel jeho táta a jeho máma měla vlastně taky nějaký trochu psychický problémy. Takže se to musí jako podchytit, takže já se snažím s ním o tom mluvit a ehh říkala jsem si, že kdyby to došlo prostě do nějakých mezí, tak on vzhledem k tomu, že o tom ví, že je takovej, tak by si i zašel klidně k nějakému psychologovi. Už jsme se o tom taky bavili, takže kdyby se to nedalo fakt už třeba nějak vydržet a byly by to fakt jako hlouposti totální, o kterých se hádáme, tak věřím tomu, že kdybych mu řekla, aby si k někomu došel, tak že by tam došel.

4) Jasný. Vybavíš si témata, o kterých se nejčastěji hádáte? Můžou to být jakýkoliv maličkosti.

Hodně často jsou to dvě věci. První je to v tom, jaká já jsem povaha, že já jsem jako hodně co na srdci to na jazyku a zároveň jsem hodně kamarádká. To, co na srdci a na jazyku je problém, že já kolikrát řeknu něco, co jsem třeba říct nemusela. Že já třeba vím, že on se nerad baví o minulých vztazích nebo tak. Přesně si vzpomínám na jednu hádku, kdy my jsme vlastně stáli v kuchyni ehh nějak on mi říkal něco ohledně, že by si chtěl pořídít skútr a já jsem mu říkala, že jsem na skútru už jela. A on: „a s kým?“ A on věděl, že jsem na něm jela jako s bývalým přítelem. A já jsem mu řekla: „no přece jako s Ondrou, vždyť to víš.“ A já jsem mu ho prostě jakoby připomněla a jemu to jako, nemusela jsem to říkat, že to bylo takový. A kolikrát jako je to jako fakt takový, že já nepřemýšlím, že prostě řeknu: „támhle byl hezkej chlap.“ Nebo něco takovýho (smích). Nemyslím to prostě nějak a neuvědomuji si, že by mu to třeba mohlo nějak ublížit nebo tak. Druhá věc je to, že to s tím, že jsem jako kamarádká hodně a ráda se bavím s ostatníma a jako já si nemyslím, že bych byla kamarádštější

k chlapům než k ženským. Já to mám jako tak nějak podobně, ale on je prostě žárlivej jako každej chlap asi. Bere to tak jako hrozně osobně vždycky, že třeba když se třeba někdy stalo, že za mnou přišel nějaký chlap někde třeba na mě něco zkoušel nebo tak, tak vlastně já bych čekala, že třeba ten partner přijde v tu chvíli a řekne: „co děláš? Nech jí, to je moje přítelkyně.“ Ale on vlastně přišel až potom, co vlastně já jsem toho chlapa vlastně nějakým způsobem poslala pryč, tak vlastně teprve potom jsem si to pak od partnera slízla. Takže to bylo takový jako, že mi tak vyčítal i že jsem jako moc přátelská, že si to ti chlapi můžou vyložit jinak. No a vlastně ještě třetí věc, co mě teďkonc napadlo je, že vlastně já jak jsem takovej jako trochu salámista a kolikrát vlastně nechápu ani proč je naštvanej, tak to je jako jediná věc, která mě dokáže vytočit. Když něčemu nerozumím, když vlastně nevím, proč se člověk chová, tak jak se zrovna chová, takže tyhlecky hádky jsou taky hodně o tom, že já nedokážu akceptovat to, že může bejt zrovna naštvanej kvůli nějaký věci, která je pro mě jako úplně banální. Takže já už potom jsem jako taková jako vysloveně jako nastartovaná už jsem taky protivná a to už pak má jako takový jako to už pak je prostě zamotaný kruh. Pak už na sebe tak jako štekáme a většinou se to jako uklidní, ale jsou to takový zbytečný hádky no.

5) Co říkáš po hádce a co říká tvůj parter?

No, já většinou po hádce se mu snažím vysvětlit to, že ehh vlastně mě vždycky přijde během těch hádek, že to jakoby byla moje chyba. Jakoby všechno jako, co se děje uvnitř něj, že by

svaloval na mě a já se pak cejtím hrozně ukřivděná. Takže vlastně většina těch hádek, jak jsem říkala, končí tím, že on se omlouvá mě. A já to občas přijmu, ale většinou se mu snažím tak nějak vysvětlit, že ta jeho komunikace nebyla úplně jako dobrá. Nebyly dobře zvolené

slova, ještě to jak on dokáže taky občas říct nějaký ty vulgarismy, tak to samozřejmě mu pak taky říkám, že tohleto nemuselo bejt, že se to dalo říct nějak jinak, že ty věci prostě, který třeba on řeší, jako jsem už říkala, že pro mě nejsou jako podstatný a že se prostě fakt jako snažím, aby byl jako spokojený a šťastný a že si myslím většinou, že dělám všechno proto, aby byl jako šťastnej a spokojenej, ale ne že by to byla nějaká křeč. Ale potom, co já ho znám, tak že se fakt jako snažím neříkat věci, který bych třeba před těma třema rukama, když jsem ho poznala, bych v pohodě řekla a tak. Když je to z druhý strany, tak on mi teď vlastně naposledy řekl, že on potřebuje jako hrozně obejmout. Že pro něj je jako hrozně důležitěj ten fyzickej kontakt, pro mě jsou důležitější ty slova. Ale on prostě říkal: „já prostě potřebuju, že né, aby ty ses mi omluvila a řekla si mi, co jsi udělala špatně, já prostě potřebuju, aby si za mnou přišla, čapla mě a pořádně mě obejmula řekla prostě, že všechno bude dobrý a že. Mě máš ráda.“ A to je hrozně zvláštní, on hrozně často opakuje, že chce jako slyšet ode mě, že všechno bude dobrý a že ho mám ráda. Jak kdyby se jako potřeboval ujišťovat, že to tak bude a je (smích).

6) Dokázala bys mi odpovědět na otázku, proč se hádáš? O co ti jde?

No to je strašně zvláštní. Já si přesně pamatuju na to (smích), když XXX říkala, že při hádkách jde vždycky jenom o ehh co tam bylo, sebeuznání, o ehh né já už nevím přesně, jak to bylo. Ale vim, že jsem si říkala tyjo to může bejt docela sranda, hádka s psychologem (smích). No ale já vlastně nevím v tu chvíli, o co mi jde, protože já jsem se kolikrát jako přistihla u toho, že my už se vlastně hádáme o takový věci, která nemá řešení, viz. třeba to otevřené okno. My se vlastně hádáme o něčem, co už bylo, co se stalo a nedá se to vzít zpátky a už pak vlastně jako zabředneš do toho, že ty vlastně se výsledku, no, možná teď opravim ten první verdikt toho, že nepotřebuju mít jako vždycky pravdu, ty během tý hádky jako potřebuješ mít pravdu, protože vlastně ty se hádáš sám za sebe. Ty se nehádáš jako za ten vztah, ty v tu chvíli jsi sám za sebe. A snažíš se obhájit, proč si ty udělal nebo proč si řekl a pro mě je to asi takový, takový jako ujištění toho, že to co já jsem udělala nebylo špatně a potřebuju mu to nějak vysvětlit ve chvíli, kdy on to vlastně nijak nechápe, tak se dostáváme do toho zamotanýho kruhu, kdy už jenom každěj si mele tu svojí a už máme úplně černo před očima a už se to jako zastaví jedinej ve chvíli, kdy prostě jeden odejde do druhý místnosti, dáme si chvilku oddych a pořádně nad tím zapřemýšlíme, a každěj sám hlavně (smích).

7) A když bych tu otázku teď otočila. Myslíš si, že víš, proč se hádá tvůj partner a o co jemu jde?

No já si myslím, že můj partner to neví vůbec. Já si myslím, že on je jako fakt hodně impulzivní. Že on je fakt jako jeho hlavu absolutně ovládaj city a emoce. A on je neumí ovládat. Takže on vlastně i ví třeba, že vypěnil kvůli blbosti. Fakt jako v 90% mi řekne: „hele promiň, fakt jako vim, že to byla blbost.“ Ehh, fakt vim, že prostě třeba já nevím, teď naposled to byla nějaká pracovní schůzka a pánovi jsem se asi nějak líbila a bylo to právě na FW, kde právě i můj přítel zrovna byl a eh on to viděl a vlastně, co jsem jako domluvila s tím pánem, tak ten můj přítel hrozně rychle odešel a vyběhl na cigáro, já jsem za nim vyběhla a řekla jsem, co se jako děje a on mi říkal, ať ho nechám být, že si to musí sám vyřešit v hlavně,

že ví že jsem neudělala nic špatného, ale prostě nezvládnu to teď konc v sobě vstřebat. Takže já si myslím, že on se ani hádat nechce, ale v tu chvíli ani neví, co dělá (smích) nebo tak ňák bych to asi řekla.

8) Napadlo by tě ještě něco, co jsi mi neřekla ohledně těch otázek, na který jsem se tě ptala? Třeba ještě něco o tom, o čem se nejčastěji hádáte?

Tyjo, já nevím. Já musím ještě popřemýšlet hodně. Ono je to u nás fakt jako zvláštní v tom, že my jsme ehk řešili hodně jako důležitých věcí během našeho vztahu, že vlastně my jsme neměli úplně nějak období klidu. My když jsme se dali dohromady, tak já jsem spadla do takového lehčího stádia anorexie nebo jak bych to řekla a vlastně měla jsem asi o 20 kilo míň než teď a ten můj přítel to vlastně, rok to trvalo, a ten můj přítel to semnou vydržel, ale jako neuvěřitelně to semnou vydržel, že vlastně já nechápu, že na mě může bejt naštvanej kvůli oknu, ale nebyl na mě naštvanej za ten, co já jsem mu tu ten rok dělala, že já jsem fakt vlastně byla úplně jinej člověk a čekala jsem, že vlastně mě opustí, že prostě odejde. A ve chvíli, kdy já jsem se z toho hlenctoho dostala, tak jemu umřeli oba dva prarodiče v rozmezí asi dvou měsíců, a to byli vlastně pro něj jako rodiče, oni ho vychovávali a měl k nim strašnej vztah. Ve chvíli, kdy mu zemřeli, tak on měl půl roku, kdy to taky nebyl vůbec on. Taky se začal chovat úplně jinak, bylo to taky strašně těžký. Ale paradoxně jsem zjistila, že v těchhle fakt vysloveně krizovejch situacích, my se dokážeme semknout a jsme tu jeden pro druhýho a je to jako fakt strašně důležitý, že tam máme tu podporu. A vlastně fakt jako většina, vlastně všechny hádky, kterých jsme se kdy hádali, byly fakt jako neustlaná postel, drobek na zemi, otevřený okno, takže to jsou fakt takový, takový jako maličkosti, který vlastně pak i díky tomu, že už jsme si prošli takovýma né úplně hezkýma věcmama jsme schopni fakt jako hodit za hlavu a víme, že to ve výsledku bude dobrý. Smích

Moc děkuju.

ANNA

1) Co pro tebe znamená hádka? Co ti projde hlavou a proč tak hádku vnímáš?

Tyjo, to není zrovna jednoduchá otázka. No když se řekne hádka, tak mě se spíš vybaví nával emocí, který potřebuju jít ven a já to vnímám jako hrozný pročištění vzduchu, neberu to jako něco špatnýho ale naopak. Já mám třeba takovou vlastnost – tutlat v sobě věci, aby prostě nebyly zbytečný konflikty a ta hádka je něco, co prostě vyubublá tadyty špatný emoce v jednom rychlým návalu vzteku a emocí a pak to zase odejde a je klid, takže je to v podstatě takový pročištění vzduchu. Že si myslím, že je to zdraví a není to nic úplně špatnýho.

2) Proč se s partnerem hádáte?

Ehm, takže my se moc nehádáme, ale když už se hádáme tak jsou dvě situace. Buď je to protože se nudím a přijde mi, že bychom se měli pohádat a nebo dřív jsme se hádali kvůli pozornosti, protože on prostě dával pozornost komukoliv jenom né mně. A teďkon když už se chytne, tak je to spíš jenom kvůli tomu, že dá něco někam, kam to nepatří nebo prostě kvůli takovýhle kravinám. Fakt se prostě nehádáme nějak často?

3) A jak třeba vypadá vaše usmírování?

Častěji se usmíruje on. Většinou se přijde omluvit on, i když občas bych se měla omluvit já.

4) Jak často se hádáte?

Asi tak jednou do měsíce. Jako s menstruací to má asi něco společnýho, že většinou se nějaká hádka vyskytne, ale fakt jenom taková lehká a nějakou poslední velkou hádku jsme měli no kvůli tomu bydlení, což je už 2 měsíce zpátky.

Někdy s ním jsem a štvě mě třeba, že dejchá, pak něco udělá, a to mě ještě víc vyprovokuje anebo když už se hádáme kvůli velkým věcem, tak je to třeba kvůli tomu, že on jde na pivo s kamarádem, i když slíbil, že bude semnou, já to spolкну no, pak prostě nechá někde nějaký ponožky a polykáš takhle spoustu věcí, až prostě ta jedna tě úplně rozhodí. Třeba jednou jsme se pohádali kvůli tomu, že na mě zařval, když jsem dala maso na jinou pánvičku, než si představoval a já jsem prostě úplně vypěnila, ale to že na mě zařval, tak mě to úplně rozhodilo.

Třeba ještě to je teď trošku passé, když jsem si našla novou práci a moc jsem tam nevydělávala, tak jsme se hádali kvůli penězům, ale ve smyslu, že on dostává od rodičů víc peněz než já, může si říct o víc peněz než já a nechápe, že prostě doma máme situaci, že prostě já nepříjdu za tátou a neřeknu mu: „tati, dej mi desítku a on mi dá desítku.“ A on si představoval, že v rámci toho, abych si rozjela svůj podnik, že by to tak mělo fungovat – že budu chodit za rodičema a budu od nich žebrot prachy a nechápal, že to tak nechci. Tak kvůli tomu jsme se hodně hádali, že on pak jako by napadal moje rodiče a já se je snažila bránit.

5) A proč se s přítelem vlastně vůbec hádáš?

No já se hádám, protože v tom návalu těch emocí, tak já jsem často bezradná v tom vysvětlit, co chci nebo dokázat tomu druhýmu, že ten můj způsob nebo vlastně to, co já očekávám je to, co by mě udělalo nějak spokojenou nebo to, co je to správný a občas se do tý hádky s těma jako vyhocenejma emocema dostanu, protože na tý druhý straně nevidím, že by tam bylo nějaký porozumění nebo pochopení pro to, co já vlastně chci nebo to, co potřebuju. A proto vlastně bouchnu a mám pocit, že čím víc prostě se hádám nebo jsem agresivní tím slovním smyslem, tak tím víc bude pochopeno to, co chci. Ale čím křičím, tak tím míň je to pochopeno a tím víc já křičím. No prostě takovej ten bludnej kruk. Prostě se hádám, avych si

uhájila svoje zájmy v situacích, kdy už nevidím jiný východisko, než je prostě tahleta slovní agrese.

Dobře, děkuju. Není zač.

KAROLÍNA

1) Co tě napadne jako první, když se řekne hádka?

Stres. Strach z toho, co bude a asi, že to nechci no. Nechci se hádat, nemám to ráda.

2) Proč si to myslíš?

Proč si myslím, že je to stresující pro mě třeba?

3) Ano

Protože zrovna v tom vztahu, v kterým jsem tak (smích) je to o tom, že jsme oba tvrdohlaví a vždycky si myslí ten druhý, že má pravdu samozřejmě. A mně to stresuje v tom, protože vím, že vyhraju, ale vím že jako i často shodím toho druhého. Jakože začnu mu ubližovat jakože těma slovy.

4) Dobře, vzpomeneš si na nějakou hádku, která pro tebe byla důležitá? Která tě nějak zasáhla?

No, pamatuju. Když si psal s jinou holkou. 5) Mohla by si mi to zrekapitulovat?

Jo, to bylo jako úplně první rok vlastně našeho vztahu. Teď jsme spolu 5 let. A v prvním roce, jako to byl možná půl rok, tak on měl prostě ještě známosti z minulosti a tak. A já jsem mu nějakým způsobem pořád nevěřila. Jako ve mně se ta důvěra pořád bila a tak. No a když jsem mu jako tak nějak začínala věřit, tak se objevilo tohle no, že mi přišla na telefon samozřejmě zpráva jako „miláčku a tak“ a z toho jsem byla jako to. Od té doby mě nemůže oslovit „miláčku“. Takže to jsem byla hodně zaskočená, tím že to byla ještě vlastně o dost mladší holka, takže jako já jsem si připadala méněcenná nebo takhle a že mu prostě nestačím a že on to byl vlastně i můj první kluk, takže to bylo pro mě takový dost, ehm, smutný, no.

6) Pamatuješ si, jak jste to vyřešili?

Jo (smích). Já jsem ho donutila, aby jí napsal a ukončil to s ní přímo přede mnou. A je to sice možná jako takový blbý, ale prostě jsem to zrovna tak cítila. A chtěla jsem, ať je to jako za náma, no. Ale ta situace se stejně opakovala, takže pak se to vyřešilo stejně, ale já už jsem, prostě už jsem jako mám problém mu i teď věřit, no. Prostě pak tu důvěru to hrozně změní.

7) Napadají tě témata, o kterých se často hádáte?

Blbosti. Strašný blbosti. Koš prostě a já třeba mám ekzém na rukou, takže prostě jsem háklivá na jar a takový, takže kupuju jako šetrný přípravky a takhle a když jsme spolu začínali bydlet, tak jsem ho poprosila, aby jeho povinnost byla, když prostě už se tam hromadí to nádobí, protože nemáme myčku, tak aby to prostě umyl. No jenže prostě pořád do teď mu to musím opakovat a připomínat, a to mě unavuje, no. Takže fakt takovýhle blbosti, že nevynešl koš, kterej jsem mu připravila přímo před dveře a blbosti strašný nebo nedorozumění často. Že já jsem se třeba bavila s kamarádem ze školy, kterýho jsem potkala prostě tady na Masaryčce a někdo nás viděl, že se bavíme, prosimtě, třeba jako teď s tebou se bavím. Jak se máme, co je nového a tak. A on to věděl do dvou dnů. A já jsem jako nechápala, proč je na mě naštvanej, proč je smutnej, co se děje a on mi to pak vlastně řekl a já jsem začala smát, že je to blbost prostě jako. No a zabýváme se fakt jako blbostma, no.

8) On to v sobě teda drží?

Jo, on to v sobě vždycky drží a já to potřebuju vypustit hned, když dozvim, tak to hned řešit, nemám ráda jako nedořešený situace, s nikým jako i s kamarádkama.

9) Napadne tě ještě nějaký jinej příklad hádky?

Ehm, tyjo úklid možná. To je častý asi. Tak to ale třeba já mám ráda uklízení, pro mě je to

jako odreagování, takže mě to jako nevadí mu složit ty věci, spíš mi jde o princip, takže mu to tam schválně nechám a pak se pohádáme, že jsem nevyprala třeba. No a řeknu mu důvod ale proč. Furt to jsou jako blbosti no. Že se neřeší vyloženě jako nevěra úplně a takovýhle důležitý věci.

10) Vybavíš si, co říkáš po hádce?

Po hádce? Ehm, já jsem taková jakože bych to nejradši chtěla hned zapomenout, hodit za hlavu a zase se mít prostě jako rádi a bejt v pohodě a třeba spolu něco dělat. Takže říkám, že bysme na to asi měli zapomenout a nechat to bejt, že je to stejně jako hovadina, blbost. Ale někdy, no záleží, co to jako je, protože někdy, já jsem strašně urážlivá a vydržím být fakt uražená třeba 4 dny, jakože fakt se naštvu a záleží no, nevím, tedkon si na to ani nevzpomenu. Ale Už jsem to udělala asi jednou nebo dvakrát, jakože jsem se fakt s ním nechtěla ani bavit. Ale já jsem taková, jakože hned to jako ukončuju ten vztah. Že jako bych se nejradši jako vzdala a nevím, protože mi přijde těch 22 jako že mi je, takže je jako ještě čas na nějaký tadyto úplně manželství, ehm, my už vlastně žijem skoro manželskej život, žejo. Takže je to takový divný (smích)

11) A jak se chová po hádce tvůj partner?

On je taky hodně urážlivej a on teda není ten, kterej to hned zapomene. My jsme v tadytom opak. A jako on po hádce spíš nemluví, je takovej jakože prostě si to asi všechno chce přebrat v hlavě to svoje. Asi tak no. Asi není nějaký sdílný. Takže třeba jde hrát na počítač. Nebo si jde pustit seriál a pak se to nějak přejde a ráno to je dobrý.

12) A přechází to úplně nebo si něco řeknete?

Něco tam asi musí proběhnout, „promiň nebo sorry, jako choval jsem se blbě“. Asi jo, asi to mam radši, když se omluvíme.

13) Proč se hádáte? O co ti v tu chvíli jde?

No, já si to asi ani nechci moc přiznat. Ale já to mám takový že potřebuju jako... já zároveň mám ráda, když ten partner je dominantní a prostě on má to slovo a já jsem teda jakoby chtěla, ehm, aby když budeme mít rodinu, tak ať on je ta hlava rodiny, jo, ale on to ani ve svý rodině nemá. Tam je máma hlava rodiny a já to mam taky, jakože spíš mamku. Nebo to maj takový půl na půl. Ale prostě i mamka drží peníze a tadyto. A já bych to chtěla právě jinak, jakože ať ten chlap se stará. Ne jakože je všechno na něm – rozhodování a tak. Ale, já nevím, ať je to 50 na 50. Jak byla ta otázka? Jo, proč se hádáme. No protože, já nevím no. To je těžký. Ehm, asi si tím jako potřebuju něco dokázat nebo nechci jako tu věc, kvůli který se hádáme, nechci jí nechat tak jako bez povšimnutí. Chci mu prostě vyčíst to, že tam nechal ten koš a že jsem to stejně vynesla já, protože už to třeba hnulo. Nebo to nádobí, to stejný žejo. Ale stejně to pak třeba udělám, když on to třeba týden, jako to se teda stalo málokrát, ale když to tam jako fakt nechá, tak mu to potřebuju říct. Takže tak.

14) A kdybich tu otázku přetočila na tvýho partnera, proč se hádá on? O co mu jde? Jeho možná žere víc věcí. No, že... protože my jsme byli chvilku rozešlý, asi dva měsíce. A já jsem jako pořád měla pocit toho, že potřebuju zažít ještě něco jako novýho a byla jsem taková prostě utržená ze řetězu – to jsem si rychle rozmyslela. Ale jeho si myslím, že žere to nebo že musí něco dokazovat v tý hádce, že musí mi ukázat, že on je ten lepší, že on má tu pravdu a že to není tak já říkám a tak, asi.

15) Mohla bys mi převyprávět nějakou vaši hádku? Může to bejt cokoliv.
My už teda teď v poslední době jsme jako přestali řešit věci, co jsme měli tu krizi, tak jsem řekla, že už nechci nikdy nic řešit, ale teď jsme zase řešili (pauza, asi číšník)

16) Klíně to s tím košem mi popiš.

Tak já ho poprosím nejdřív, jakože: „lásko, vynes prosím ten koš.“ Nic s ním nedělám s tím košem, ale pak třeba večer právě přijdu z práce a on není vynesej a ani není u dveří, jako příprava ani nic. Takže teda spustím a je to že nejdřív se ho zeptám slušně, proč to nevynesl a že jestli já teď mám jít s tím košem. Dám takovej ten, ať má výčitky. A on jako, že neměl čas. Ale přitom vim, že je celej den doma a to už se jako strhne v takovou tu argumentaci obou

stran, že ehm, prostě zase je to souboj ten pravd a on si nedokáže připustit: no prostě jsem to nevynesl, omlouvám se. On to neřekne prostě hned. Ted'kon jak kdy, ted'kon už třeba jo, ale dřív vůbec a prostě jsou situace, který mě dostávají, že prostě pak si nemyslím, že to někam může jako se posouvat v ohledu jako v těch důležitějších věcech, víš. Že prostě to je koš debilní, no. A kvůli němu se tak dokážeme zhádat a já se skoro rozcházím, no. Jak pak můžeme žít s dětma a barák a peníze, jakože obou, žejo

17) A jak tohle většinou dopadne, kdo ho vyneset?

Jak kdy no. Buď ho tam nechám a řeknu, že nebo nic neřeknu a on to prostě ráno vyneset, to se stalo teď. A nebo to vynesu já, což bylo třeba dva roky zpátky, že jsem jakoby fakt šla umejt to nádobí, protože mě to fakt prostě sere, ale už jsem si nebo co jsem probírala se ségrou nebo tak, tak jsem si řekla, že tohle nemůžu dělat jinak ho to jako nenaučíš. Jenže já nesnáším předělávat jako ty lidi. A on má domácnost takovou, jakože u něj doma, že tam maj na všechno jako lidi. Když potřebujou posekat zahradu, přijede zahradník. Když potřebujou vyžehlit, přijede paní na žehlení a praní. Když potřebujou uklidit barák, tak jim prostě najedou dvě uklízečky. A oni jsou 3 děti a měli jenom to, uklidit si vlastní pokoj. A on ani to nedělal a jde to hrozně znát potom prostě, proto já pak nechci takhle vychovávat svoje děti, že někdo dělá všechno za ně, protože to je asi to nejhorší, co můžeš udělat. Pak já to vidím, jakože já s ním žiju, žejo, takže pak je to prostě, všechno musí říkat a seš jak máma. A on mi to někdy řekne i u tý hádky: haha, jojo, mami. No tak to já úplně pění, jo. To je strašný.

18) Napadá tě ještě něco, co jsi mi neřekla? Něco důležitýho, co jste kdy řešili?

Asi ne no. Ta žárlivost je hrozná. To se často jako, to je ale spíš to nedorozumění, že já se vidím s někým nebo. My jsme spolu chodili i na střední vlastně rok a to on byl na nějakých atletických závodech a nějak týden po těch závodech za mnou přišla moje spolužačka a všichni tak na mě jako koukali divně furt ten týden a já jsem nevěděla jako co, ničemu jsem to nepřikládala. No a pak mi jako říká ta spolužačka, že mi musí něco říct a já, jéžíš, co to jako bude, úplně jsem se jako bála no a ona že mi to jako nechce tajit, ale že se k tomu jako nikdo neodhodlal z tý třídy a přitom jako blbost, jo. No že s těch závodů odešel s nějakou holkou a jeli spolu autobusem. A my tři roky ve vztahu prostě a já říkám: a co jako? Dobrý no, tak se

ho na to zeptám, jestli jako bylo něco víc, on ti neřekne: „jo líbali jsme se“. Nebo: „jojo, šel jsem s ní si zašukat k ní domu.“ To by neřekl, i kdyby se to stalo, ale nic takového se nestalo. My jsme se potom, co hned vystoupil z toho autobusu... já jsem teda jí neviděla, bylo to takový, možná vystoupila dřív, já nevím, ale já jsem čekala na tý Tržnici, takže prostě jsme se sešli a šli jsme spolu domu, takže vim, že jako nic a i kdyby tak s tím stejně nic neudělám už po týdnu. Tak já jsem se ho akorát zeptala a on mi řekl, že vůbec, že prostě se jenom bavili a že ona je jako velká běžkyně, hodně jako dobrá a byla i v reprezentaci a tak. A že pak spolu šli stejnou cestou.

A pak se mi to vypllo.

TEREZA

1) Co tě jako první napadne, když se řekne hádka?

Nekomfortno. Nepříjemná situace, konfrontace s nějakým problémem, možná trochu zvýšený hlas, někdy až jako řev. Nevim, bolest, celo-tělní bolest. Nepřijemno.

2) A proč si tohle myslíš?

Asi kvůli zkušenostem. Nebo jakoby tak jak to běžně probíhá v mých hádkách, tak jsem to teď popsala. Nevim, ze zkušenosti.

3) Jaký jsou vaše častý konflikty s partnerem?

Takže dost často je to kvůli tomu, že mi přijde, že až moc plním nějakou ženskou roli. Jakože bych chtěla být víc emancipovaná a chtěla bych, abychom věci dělali půl na půl. Kvůli tomu dost často chytám obrovský nervy. Že sbírám nádobí, já to dávám do myčky a prostě takovýhle věci. To je takový na denní bázi. Pak.. jako většina těch hádek jde ze mě si myslím, že já jsem ten... Lukas je takovej furt happy, ale. Pauza

4) A co se děje, když sbíráš to nádobí? Jak se cítíš?

Vztek. Jako jenom vztek, že to nevidí stejně, že to neudělá automaticky taky on. Když to pozoruješ, tak vidíš, že to není úplně rovnocenný v tadytom. Tak jako proč to nedělá sám od sebe. Pak mi ještě přijde, teda z jeho strany, když vznikly nějaký hádky, tak to na mě působí, že to vzniká z nějaký jeho nejistoty vnitřní. Že prostě na příkladu erasmu třeba, to je čerstvý, že my jsme tři dny nazpátek, tak to byla obr hádka, že mi nedůvěřuje, že jsem narušila důvěru kvůli tomu, protože jsem mu neřekla, že jsem kdysi spala se svým kamarádem, tak to zase vyšlo na povrch. Mně přijde, že je to něco, co se mu dřív stalo, nevim. Tak ta důvěra hraje velkou roli v těch hádkách. Pak mi přijde, že hodně hádek vzniká taky, že já prostě přijdu nevrá odněkud už, tak to tam vypustím, né cíleně, ale nějak se to do tý atmosféry dostane, načež jeho to přestane bavit, tak začne bejt nasranej a to nasere mně do toho, že on se teda nasral kvůli tomu, že mám blbou náladu a je takovej jako začarovanej kruh. A jeden musí ustoupit prostě, a ještě jak jsme oba dva lvi, tak je to docela takový těžký, aby jeden udělal krok zpátky. Nevim, teď mě nic nenapadá ještě dalšího.

5) Vybavíš si hádku, která pro tebe byla důležitá? Která s tebou zatřásla.

No tak největší hádka byla kvůli tomu kamarádovi, to bylo jako top všech. To nevím prostě. To probíhalo tak, že já jsem se prokecla žejo no a pak konfrontace z jeho strany s tou důvěrou, proč musím lhát a podobně. Načež já se s tím neumím úplně poprat tady s tím, když mě někdo píčuje za to, že já jsem něco udělala špatně. Takže jsem odešla ke kamarádce.

6) A jak jste se s tím vypořádali?

No... tak já jsem jako. Já jsem přiznala, že... já jsem udělala krok nazpátek a on udělal, každej jsme trochu jako uznali to, že on to vyhrotil trochu moc a uvědomil si, že na tom mohl mít taky podíl, proč jsem to udělala. A já jsem řekla, že sorry, že uznávám, že jsem to neměla dělat. A nic pak jsme ještě chvíli byli našťvaný. Ale ony ty naše hádky vyšuměj spíš než. On se hodně snaží mluvit, to já moc nemám ráda, takže on by to rád vyřešil mluveným slovem, já to spíš tak jako nechám bejt a vyplynout a pak někdy se k tomu třeba vrátíme.

7) Vybavíš si, co ti po hádce říká partner? Nebo jak se chová?

Když už vidí, že je to pro mě jako konec, že už se o tom dál nebudu bavit, pro mě to je jako

ukončený už a pro něj takový, protože já mu neodpovídám žejo. On začne se tulit, to mě úplně dosírá už. Nějaký to fyzický, objímání, to dělá po tý hádce. Vždyť jsi skvělá, já tě nechci ztratit.

8) A naopak ty?

Já to potřebu nechat vyšumět a nechci se tulit s někým, kdo mě právě naštvál no.

9) Dokážeš mi říct, proč se hádáš, o co ti v tu chvíli jde?

No, tak to si myslí, že záleží, o čem se hádáme. Například, když jsme se bavili o homosexuálních manželstvích a potratech a tak, tak tam já se hádám s cílem, abych mu dokázala, že já mám pravdu a že on má špatnej názor v ných očích. To samozřejmě se taky hádám i v rámci tý domácnosti, že to je to stejný, abych mu ukázala, že by se měl možná chovat maličko jinak. A většinou... já nevím, prostě se se hádáš... já se nehádám kvůli tomu, abych se hádala, protože se mám ráda hádat, nemám ráda tu atmosféru pochopitelně, ale asi, nevím, jak se to říká česky... abych dokázala tu svojí pravdu, kvůli tomu se hádám většinou.

10) A proč si myslíš, že se s tebou hádá tvůj partner?

On se semnou nehádá. To je právě to, že spíš jakoby já se hádám. Ale on se semnou... on se nehádá, já si nemyslím, že on se hádá, on spíš jako pokládá nekomfortní otázky a z toho jako já vytvořím hádku, že mi to je jako nepříjemný a z toho pak. Nevím, on se hádá, že chce... on se nehádá, ale když z toho vznikne ta hádka, tak je to asi proto, aby ze mě vytahal nějaký informace, aby někdy taky řekl svůj názor, negativní na mě, ale jinak ne, on není vůbec hádavej.

11) Vybavíš si ještě nějaký nedorozumění? Mohla bys mi ho popsat? Jak se stalo? Od začátku do konce?

No, takže třeba tu poslední. Takže jsem přišla domu a měla jsem pár svařáků, byla jsem happy. Doma jsem povyprávěla, co se dělo a vlastně moc jsem nerozvedla, co se mi stalo s těma policajtama, načež on začal, že jako mu přijde... nebo teda on vypadal nějak sklesle, tak jsem se ho zeptala, co se děje, proč se takhle tváříš, máš nějaký trápení, deprese? Chtěla jsem si z toho udělat trochu srandu. Načež on mi řekl, že mu přijde, že nejsem moc sdílná, že kdyby jemu se tohle stalo, tak on by mi to odvyprávěl od začátku do konce se všema detailema. Na to jsem mu řekla, že mi to nepřijde úplně nutný, že jsem to volala před chvílí mámě, takže se mi to nechce celý reprodukovat a že jsem to nezkrátila, protože jsem mu to nechtěla říct, ale jenom prostě protože jsem to neřekla, tak ať se mě na to zeptá a on že se to ze mě všechno musí tahat. Tak říkám tyvole dobrý. A na to navázal, co když takhle pojeděš na ten erasmus, až pojeděš na ten erasmus a teď to začalo. Až pojeděš na ten erasmus, tak ty takhle nejsi sdílná a jako ty budeš v jiný zemi a já vim, jak to chodí. Tam vždycky ti zadaní lidi chodí a je to úplně nový život, hodně lidí a tak. Vždycky oni tam toho svého partnera podvedou. No a to já jsem začala chytat obr nervy, že mě tady někdo obviňuje z něčeho, co ani není v plánu ještě vůbec a už si dělá jako závěry nějaký o tom, o čem já ani nevím, že bych to měla někdy v budoucnu udělat. Ale tak dobrý, že on je vědma. To já jsem začala chytat nervy a tam se to celý spustilo, a to já jsem mu pak jakoby říkala, že mi tohle přijde nefér, že ať si uvědomí, že slova jsou kolikrát bolestivější, že ať mě příště kopne do nohy, že o bude lepší a radši ať se o tom nebavíme. Protože jsem prostě cítila nějakou jako takovou

bolest na srdci, nebo že mě tady někdo neprávem obviňuje z něčeho v budoucnu. No tak bizár trochu ne. No a já jsem pak už moc nevěděla, co mám... to nebyl můj nejsvětější moment, já už jsem pak nevěděla, co mám dělat, když on tam pak do mě solil furt ty jeho představy o mém budoucnu. Tak já jsem pak začala jako malý dítě dělat „hmmhmmhmmhmmhmmhmmh“, prostě drž hubu už, už se o tom nechci bavit. Tak jsem na něj takhle dětsky, jsem nevěděla, jak si s tím mám poradit. Jsem k tomu řekla všechno, co jsem chtěla, snažila jsem se mu vysvětlit, že to je třeba to stejný, že teď jel na dva dny do Španělska a že taky jako, já nevím, kdo tam je, co tam je, může jít za kámošema, může jít na kalbu, kdyby nebyl kovid a obviňovala jsem tě snad, že když tam pojeděš, tak mě podvedeš a že tam nemůžeš jet, protože se s tebou totiž rozejdu, když tam pojeděš? Ne? Protože asi nějaká důvěra ne. A on zase, že u něj to není tak, že když ten člověk přijde, že dostane celou

důveru, ale on si jí musí jako získat a já jsem si to už posrala tím, že jsem jednou zalhala. Tak prostě no. A pak to skončilo, že on furt něco mluvil a já ti to ani nedokážu zreprodukovat, protože jsem to už ani nevnímala a jenom jsem jako se snažila zavřít oči a usnout. A tím ta hádka skončila. A pak jsem ráno ještě dělala trapnou, že jsem chodila schválně se zamračeným obočím po bytě a dělala jsem ho, že ho nevidím. On třeba ležel na gauči a dělal, ať přijdu a já jsem dělala, že vůbec nevím, že tam je. A pak přišel a řekl, že miluje trávit čas semnou a že mě nechce ztratit jako se omluvil. A docílila jsem toho svýho no, že se jako omluvil a vzal to zpátky. Tak tak skončila celá ta hádka.

LAURA

1) Co tě jako první napadne, když se řekne hádka? Mmm... jakože úplně cokoliv?

2) Ano

Jakože nějaký nesoulad názorů.

3) Co ti projde hlavou a proč si to myslíš?

Jakože většinou se lidi hádají kvůli tomu, protože mají rozdílný názory na věc a pomocí ty hádky se nějak snaží ty svoje názory obhájit a třeba dojít k nějakému společnému řešení.

4) O čem se nejčastěji hádáš se svým partnerem?

Tyjo, teď vůbec nevím. Jak jsme prostě teď doma furt spolu, tak občas prostě se hádáme jenom kvůli tomu, kdo třeba vynese koš nebo uvaří. Ale jakože většinou to teď nejsou žádný závažný témata.

5) Mohla bys mi popsat, proč se hádáte o tom, kdo vynese ten koš?

Jo, třeba co jako mi vadí, když třeba přítel říká, že dělá víc věcí než já, tak to mě jako dokáže vytočit. To je možná největší důvod veškerých hádek.

6) A dokázala bys mi popsat, proč ti to vadí, když ti to říká?

Protože jako nechci, aby o mně kdokoliv říkal, že dělám něco málo. Nebo mi to prostě vadí, když lidi mě neberou, tak že dokážu dělat věci stejně. Jakože možná i nějaký úspěch je za tím nebo ambicióznost. Nebo cokoliv takovýho.

7) Vybavíš si jiné příklady vašich nedorozumění? Mmm... já nevím. Teď třeba jako těch hádek, proč začínaj?

8) Jo.

No, tak třeba občas, když se bavíme o škole nebo o práci. Tak já teď nemám tolik práce nebo nedělám jako žádnou náročnou práci zatím, protože dělám ty dvě školy. A můj přítel už pracuje na full time a teď k tomu ještě si dodělával svojí školu, takže jako občas prostě jsou ty hádky kvůli tomu, že on toho má jako víc, což mě jako vytáčí, protože nechci, aby to tak říkal, protože toho mám sama hodně, ale je jako vidět, že my prostě každé pracujeme úplně jinak a on je prostě nastavený tak, že furt jede, že on prostě... jemu to jako nepřijde, že je to zase tolik, takže máme asi každé jinou míru, co je to hodně a možná i kvůli tomu se jako neshodneme.

9) Vzpomeneš si na nějaký těžký hádky? Který pro tebe byly důležitý? No, tak to bylo, když jsme se rozešli.

10) Dokázala bys mi to převyprávět? Kde to bylo? Kdo tam byl? Co se řeklo?

Já teď přemýšlím nad nějakou úplně specifickou, protože si to nepamatuju. My se teď moc nehádáme, takže si musím vzpomenout. Jakože třeba tak když byly ty hádky, to je už dlouho, ale vlastně kvůli tomu jsme se pak rozešli. Tak to bylo asi kvůli tomu společně strávenému času, kdy vlastně můj přítel je hodně ambiciózní a chtěl se hodně věnovat škole a práci a tak a ještě studoval v Brně, takže jsme na sebe neměli vůbec čas. Nebo prostě málo času. Mně to nestačilo, protože jsem v tu dobu ještě asi nedělala to, co jsem chtěla dělat a nebyla jsem i

sama se sebou nějak moc spokojená, takže jsem si vlastně sama nedokázala najít nic jiného a prostě jsme se hádali kvůli tomu, že já jsem říkala, že chci, aby semnou trávil víc času a on říkal, že to nejde, že nikdy spolu nebudeme celý den každý den. Což je teda docela paradox, protože teď to tak je. A vlastně nějak jsme si každý stáli za tím svým a nedokázali jsme to nějak jako společně vyřešit.

11) A proč si s ním chtěla vlastně trávit víc času? Jak sis v tu chvíli připadala?

Jo, tak já jak jsem říkala, tak jsem v tu chvíli sama nevěděla, co chci. Takže jsem na něm nějakým svým způsobem byla i závislá, že jsem neměla vlastně nic jiného, co dělat, než abych

jako trávila čas s ním a zároveň mě štvalo, že on to tak nemá a nepotřebuje to tak a to mě možná k tomu ještě víc táhlo, že mě to tak jako frustrovalo a bylo to takový zacyklený celý.

12) Kdyby tě napadla ještě nějaká hádka, tak mi jí pověz. Třeba si vzpomenu. To jsou všechny otázky?

13) Ne, tak já se zeptám na něco jiného. Co po hádce říká tvůj partner?

Tak teď když jsou to úplně kraviny, tak občas říká, jestli jsem se už uklidnila a nebo, když je to moje chyba nebo spíš prostě z mé strany, když mam blbou náladu, tak třeba neříká nic a jenom mě začne mazlit.

14) A vybavíš si, co po hádce říkáš ty?

Jo, že se nechci hádat a že jsou to takový blbosti a ať jsme v pohodě.

15) A proč se nechceš hádat?

No mně to prostě jako občas přijde jako úplná ztráta času nebo takový úplně zbytečný věci. Si myslím, že jsou důležitější věci než ty, nad kterými se občas třeba pohádáme a nepřijdou mi ty věci nad kterými se pohádáme prostě tak důležitý no. Já třeba vím, že některý věci mám, tak já je mám a že on je má tak, jak on je má a prostě to tak jako беру a nepřijde mi to tak důležitý. Jakože na těch důležitých věcí se teď shodneme. Takže ten zbytek mi přijde takovej jako proč se budeme hádat, je to zbytečný.

16) Proč se vůbec hádáš? O co ti v tu chvíli jde?

Jakože když mám nějaký ten svůj názor, tak občas mě vadí, když ho někdo degraduje a no asi jako jde o to, si nějak zachovat tu svojí představu o sobě a i to svoje, že ty máš nějaký názor, tak se ho budu držet. Asi si tím chráním to, co si myslím.

17) A naopak, proč se s tebou hádá tvůj partner?

On chce vyhrávat. Né, tak jako to byla nadsázka, jako občas jo. Ale občas to jsou takový jako hádky ze srandy nebo tak. Ale občas prostě má jinej názor než já, tak si drží to svoje. Asi podle mě, mě chce přesvědčit o jeho názoru, že je spávej, ale občas se mu snažím vysvětlit, že je víc pohledů na to, co je správný a nemusí jenom ten jeho názor být správný, může to být obojí a je důležitý si v tom najít to, jak to jde společně vymyslet.

MÍŠA

1) Co tě jako první napadne, když se řekne hádka? Mmm, negativní... no něco negativního.

2) Proč si to myslíš? Co ti projde hlavou?

Hádka, takže konflikt a je to určitě negativní, když nad tím přemýšlím a něco, co mě tíží. A mám potřebu to co nejdřív vyřešit, aby mě to netížilo. Protože si to nesu všude sebou, když se pohádám doma s partnerem a pak jdu do práce, tak si to tam nesu. Celej den mám špatnou náladu, a tak jako to na mě sedí. Něco negativního, co nechceš.

3) Vybavíš si častý konflikty/nedorozumění se svým partnerem?

Tak asi, že každěj vidíme tu situaci jinak. Mně přijde, že on by se měl v té situaci chovat jinak samozřejmě a jo, jemu to přijde v klidu, že se takhle chová. Takže tak asi. No že prostě vidíme z jinýho pohledu a z jiný situace životní.

4) A dokázala bys mi to konkretizovat ně některých příkladech?

Takže když to chci konkretizovat, tak to bylo třeba, že já bych chtěla mít večer spolu třeba a vařit si nějakou večeři a třeba potom bejt prostě jenom spolu a třeba koukat na film a tak a pro něj je důležitější mít jako nějaký sociální kontakty, takže pokud je možnost sejít se s kamarádama nebo jít na pivo nebo něco dělat ve větší skupině, tak je to vždycky ta priorit a když se nic jinýho neděje, tak jsem tam teda já. Ale samozřejmě já jsem mohla bejt tam v té společnosti vždycky taky, to není žádný problém, to on mě má rád, ale jenom semnou to bylo jako až další. A kvůli tomu se hodně dohadujeme.

5) Dokázala bys by to popsat, když jste tohle řešili? Abych se cejtila tak, že jsem u toho byla? Převyprávět mi to svýma slovy.

Poček, tak já si vzpomenu na nějakou přesnou situaci. Mmm, tak třeba že já jsem třeba mívala nebo mám 6 dní v tejdnu práci, takže vlastně jedinej volnej večer je pro sobota, protože v neděli ráno nemusím vstávat. Takže pro mě je dost důležitá ta sobota, náč jako ji strávit hezky třeba s tím partnerem. A pak třeba i to ráno, a to se vlastně stalo víckrát. Mi řekl, že to prostě jako není pro něj v tu chvíli důležitý, že si myslí, že je důležitý si užít ten čas, kdy jako jsme teď ještě mladý a že tam se něco děje ve městě a že tam půjdem a že ten večer není pro něj plnohodnotnej, když by ho strávil jenom semnou.

6) Pamatuješ si, jak jste to vyřešili?

No tohle se stalo víckrát, něco podobnýho. Tak buď oukej, já ho mám natolik ráda, že to nějak vezmu a půjdu tam s ním a ten večer strávím podle něho, protože ho chci strávit s ním i přes to, že tady ta věc večera není moje, jak bych ho chtěla strávit a nebo jsem nešla a zůstala jsem sama doma a on ten druhý den odpoledne, protože prokalil prostě ten večer, mi odpoledne řekl, jestli s ním budu něco dělat nebo, co chci dělat. A v podstatě přišel s prosíkem zpátky ke mně, že se omlouvá a že jako ví, ale že když tam se něco děje, tak nemůže zůstat v klidu no. Musí si jako užít tu každou minutu, když se něco děje. A protože ho prostě mám ráda, tak to vždycky nějak spolknou.

7) A dokážeš mi popsat ty pocity, který prožíváš, když on jde a ty zůstaneš sama doma?

Ještě ehm, ta věc se má tak, že já jsem předtím žila v XXX, tam kde jsme se potkali a on potom dostat místo studijní v XXX a já jsem ale chtěla zůstat v XXX. Ale protože jsme se rozhodli, že nechceme mít vztah na dálku, tak jsem šla za ním do XXX potom. Což pro mě znamenalo obrovský krok a hrozně jako ne že bych o tom dlouho přemýšlela, protože jsem poslouchala svoje srdce, a to byl takovej taky velký krok toho, že já jsem sem šla za ním a on pořád dělá tohle. Jakože prostě, i když já mám jenom jeden volnej den v týdnu, tak on stejně jde a dělá něco jinýho než ten večer strávit semnou. Takže ten pocit je, že já jsem jako pro něj udělala takhle obrovský krok ve svém životě a on prostě stejně jako si toho neváží

natolik, aby mi to jako nějak oplatil nebo spíš aby byl prostě vděčnej, že jsem to udělala. No takže jsem se cejtila hrozně jako sama a taková jako podvedená trošku a no ehmm, hodně našťavaná. A ten první rok mi z toho bylo smutno a říkala jsem si, tyjo, proč je takovej. A pak ten druhý rok už jsem byla spíš jako, že se ve mně jako nahromadovovala jako né nenávisť, ale taková jako našťavanost no.

8) Vzpomeneš si na hádky, který pro tebe byly těžký? Některý, který si občas přemítáš? A mohla bys mi to přehrát?

Situace asi před rokem a půl v létě, kdy jsem měla práci tady v XXX. A on jako student měl 3 měsíce volno a během těch tří měsíců cestoval. Udělal si ultra prázdniny, vůbec neřešil to, že já jsem vlastně tady. No takže byl 2 tejdny v Chorvatsku, pak byl 5 tejdny ve Francii, pak byl v Portugalsku a tak a pak se nějak jako vrátil a já jsem se jako vůbec netěšila na to, až se vrátí a to byl celý proces konfliktu, kdy jemu to bylo jako úplně jedno, že je pryč a pak se vrátil úplně šťastnej a pak jsme to nějak jako řešili a nejdřív jsem teda byla taky ráda, že ho vidím, po takový dlouhý době a pak jsem si ale pak říkala pořád tyjo, ale on to mohl udělat nějak jinak, on tady mohl strávit nějaký čas, já jsem s ním odjet nemohla, když jsem měla práci a pak mi v jednu chvíli řekl, že je jenom můj přítel, že víc jako není a teď jsem si jako říkala, co je jako víc než bejt někomu partner/přítel. No a to asi jako nikdy nezapomenu. A to už jsme se potom asi ani nehádali, protože mě to potom tak jako opařilo, protože to prostě mi přišlo jako co je víc. Jakože mi musí někoho nahrazovat mi přišlo, i přes to že já jsem jenom chtěla, aby byl můj přítel, můj partner a pro něj to bylo tak, jakože mi musí ještě někoho nahrazovat, že mi musí nahrazovat třeba že jsem tady jako bez rodičů, sama. Že mi musí nahrazovat víc lidí v jednom než jenom toho přítele. A to jsme vyřešili tak, že mu to bylo potom líto, že to řekl, ale to je přesně to no, že když něco řekneš takhle nahlas, tak se to tam zaryje a zůstane to tam. A samozřejmě říkal, že mu to je jako líto a já nevím, co. Ale já si myslím, že když je někomu něco líto, tak to poznáš. Že se fakt nějak snaží dělat ty věci jinak, no, ale to se nijak nestalo. Takže jsem si říkala, že to říká, protože to je jakoby lehký říct, že ti je to líto. Ale na druhou stranu....

9) Dokážeš si vybavit, jak se po hádce chováš? Co říkáš?

Asi jsem zamyšlená, tak jako sama pro sebe a nejradší bych asi to celý zapomněla. Ale čas to musí spravit. Myslím si, že v nějakých věcech jsem jako docela trpělivá, ale tady v tom mi přijde, že tyjo já bych nejradší hned zapomněla a všechno bylo dobrý, což ale tak nefunguje. Takže si myslím, že jsem tak jako, že čekám, až ten čas zlepší tu situaci.

10) A naopak? Jak se tvůj partner chová po hádce? Co říká?

No, tak když tak nějak uzná, že by to byla jeho chyba, tak se snaží bejt sladkej a třeba se pár dní snaží fakt hodně, ale když naopak já uznám, že je to moje chyba, že za tu situaci teda

můžu já, tak mi to jako hodně dává sežrat, třeba tak, že semnou vůbec nemluví pár dní nebo se mě snaží ignorovat. Jako bych si to pamatovala do příště.

11) A proč se hádáš? O co ti v té hádce jde?

Asi buď přijít na kloub tý situaci nebo chci, aby třeba ten partner uznal, že já mám pravdu nebo naopak že on chce, abych já uznala, že on má pravdu, ale pravděpodobně mě se to tak nezdá, když se o tom musíme hádat, ale jooo, asi jako nějaký uznání toho, že jeden z nás...

12) Napadá tě ještě něco? Chtěla bys to doplnit?

Asi né, ale tak určitě bychom se o tom dokázaly bavit dýl a tebe by taky určitě napadlo, na co se ještě zeptat. Ale tak jako já doufám, že ti o k něčemu pomohlo.

Ano, určitě, děkuju.

TOMÁŠ

1) Co tě napadne jako první, když se řekne hádka? Co to je hádka? Jak ji vnímáš?

Tak hádka je, ehm, to když dva lidi... takže vyžaduje to, aby tam byli dva a více lidí pro hádku, to je důležitá věc a, ehm, znamená to, že se na něčem neshodnou, ale ta věc, na který se neshodnou, má pro každého z nich dostatečně vysokou hodnotu, na to aby se navzájem konfrontovali. Takže se snažej toho druhého přesvědčit o tom, že se mýlí a že oni mají pravdu, a to i za cenu vzájemný, vzájemný jako... prostě ublížej tomu vzájemného vztahu, ale jejich cílem je tomu druhému dát na jevo, že se mýlí a ten důvod pro to je, že ten koncept nebo ta věc je důležitější pro ně než ten vztah. Tak.

2) A proč si to myslíš?

No, přijde mi to rozumný. Asi záleží taky na tý hádce samotný. Já si uvědomuju, jak to vyznělo, když jsem to řekl, ale já jsem to myslel trochu jinak. Oukej, dám příklad: já a ty se bavíme o týhle propisce, ty říkáš, že je zelená, já říkám, že je červená, jo? Můžeme se tady hádat, jak chceme, ale furt je to jenom propiska. A já neočekávám, že se kvůli tý propisce přestaneme navždycky bavit, jo? I když prostě tady po sobě tady tou propiskou budeme házet, tak furt je to propiska, jo? A jako neříkám... pro mě prostě každé, kdo se hádá, tak je ochotnej obětovat něco z toho vzájemného vztahu. Ne jakože úplně celý vztah kvůli propisce, ale jako jsem ochotnej mu ublížit tomu vztahu do jistý míry, abych ti dokázal, že ta propiska je červená. Lidi se po tý interakci nebudou mít tak rádi, nebudou se chtít znovu vidět hned nebo tak něco.

3) Vzpomeneš si na hádku se svojí partnerkou, která pro tebe byla důležitá?

Já mám ten problém, že jakoby já se moc nehádám, já osobně, jo. A tudíž je to takový v tom vztahu, nevím, jestli to, možná to i tomu vztahu trochu ubližuje, že když moje partnerka se na mě naštvne a chce se mnou hádat, tak já jí to nedovolím prostě. Ona se semnou nemůže hádat, protože já se s ní nehádám. Já na ní nezvýším hlas, ona může ječet, jak chce. A já s ní mluvím úplně klidně. Úplně prostě... nenaštve mě to. Může se snažit, jak chce, ale prostě mě tím nenaštve. Nějakým výlevem emocí nebo něčem takovým. A, ehm, takže jakoby moje asi jediná hádka, kterou si jako fakt pamatuju, že partnerka jako fakt naštvála, ale tam jsme se nehádali, jsme se hádali elektronicky. To bylo na začátku vztahu, když jsme se ještě nějak poznávali a já jsem jí pozval na večeři, že udělám večeři a jako u mě doma. A jako už jsme spolu chodili, bylo to jako v pohodě. Ale ona bydlela ještě na Strahově a já jsem říkal, že... jo a my jsme byli někde ve městě, někde jsme pobíhali a ona, že potřebuje ještě domu pro nějaký věci a že pak přijede ke mně a bude tu spát. A já jsem říkal „oukej tak jo, já mezitím připravím jídlo. No a chtěl jsem jí jako překvapit, šel jsem do krámu, nechal jsem tam asi 500,- za zeleninu a všechny možný kraviny a pak jsem udělal babachanuš s pitou. Všechno jsem to upekl. Trvalo mi to 4 hodiny, sral jsem se s tím a ona pak jako nepřišla. A mě to fakt jako naštválo a byl jsem na ní naštvanej a říkal jsem jí, co to jako to. A zase tam je ten druhej aspekt z tohohletoho mého vztahu je, že mě to... zase pak ona se nehádala semnou, ona semnou jenom nekomunikovala. Takže my jsme v tomhle podobný, jakože jako jeden... my se jako druhým nehádáme (smích), jakože vždycky se hádá jednom jeden a druhej to ignoruje. Takže jako mi to tak přijde, jako ne ignoruje, ale myslím si, že se oba dva jako chováme stejně, ale uvnitř nás dvou to dělá úplně něco jinýho. Když ona mě ignoruje, tak to v ní úplně jako vře, že je na mě jako fakt naštvaná, ale dusí to v sobě. Zatímco, když ona se smenou snaží hádat, tak já v sobě nic cíleně nedusím. Jenom prostě vidím, že v takovej

moment něco řešit nedává smysl. Že prostě nedojdeš k žádnému kloudnému výsledku, když do toho zatáhneš emoce a budeš prostě tady házet věcma nebo křičet, mlátit pěstma do zdi nebo něco takovýho, jako to nic nevyřeší. Takže se distancuju řeknu si „oukej, to vyřeším, až se ta chvíle uklidní.“

4) Tobě to je fakt jedno?

Jo, fakt jedno. Jakože, ehm, jako představim si fakt jako situaci, se stalo nedávno, kdy na mě byla moje partnerka našťvaná na mě, a já jsem ani nevěděl pořádně proč. Tak mě to jako zajímalo, tak jsem se s ní o tom chtěl bavit a ona se z ničeho nic nějak rozbřečela, tak jsem se ptal, proč brečí a začala jenom křičet: „protože jsem nasraná, jsem nasraná.“ Říkám oukej, no tak jo. Tak v pohodě, tak jsem si šel sednout (smích) k počítači a prostě mě to nezajímalo. A jako zajímalo mě, proč je našťvaná, ale jako věděl jsem, že to z ní nedostanu, dokud nebude v klidu, takže...

5) A pamatuješ si, jak jste to pak vyřešili? Ne, nepamatuju.

6) A o čem se nejčastěji hádáte?

Já to jako. Ono to je jako... my se o tom jako nehádáme, protože... přítelkyni jako vadí, ona si opravdu často stěžuje, že furt pere, jakože já často neuklízím nebo takhle. Ale my se o tom nehádáme, protože já to vím, že to nedělám a já jí dám za pravdu. Řeknu: „no já to nedělám.“ No a ehm, jako mam pro to důvod. Já si to vždycky dokážu nějak dobře ospravedlnit pro sebe a mě to pak netrápí. Takže třeba jakože, proč jakože neuklízím. No já uklízím... vidíš, jak je tady hezky uklizeno? Jsem tady včera dvě hodiny uklízel, jsem byl donucen. Ale no ale prostě se mi nechce uklízet, dokud to není za potřebí. Já neběžím hned s metlou, když vidím nějaký smítko. Když mi ten bordel začne překážet, když začne bejt jako, ehm, jako překážet v tom, co já chci dělat. teď bylo řečeno hodně příkladů. A moje partnerka to udělá hned, jak to jde. Jí to vadí a jde uklízet. A prostě máme takový jiný vnímání toho, kdy je to akce potřeba.

7) A jak to řešíte?

No, tak já to řeším tím, že se snažím dělat tyhle věci, i když podle mě nedává smysl, je dělat. Jakože prostě jdu... ustoupim často, jakože si řeknu: „jo, hele.“ Už jsem se to docela i naučil, že někde vidím bordel a jako to uklidím. Ale nedělám to, protože bych to chtěl, ale dělám jako pro ní, nechci, aby byla našťvaná a nechci ji tím trápit. A ona to zvládá tak, že si všimá, že se v tom zlepšuju a ehm, má z toho, tak trochu radost. A já vlastně taky, protože se mi to může někdy hodit. Někdy je jí to ale jedno. Ale někdy si prostě všimne, že jsem něco udělal, i když bych to normálně neudělal. A říká si o to, to je dobrý.

8) Asi to bude znít divně, když se podle tebe nehádáš, ale moje další otázka je, proč se hádáš a o co ti v tu chvíli jde?

Hm. Jo jako neříkám, že jsem se nikdy v životě nehádal, jo. Jenom jakože já jsem chtěl dát najevo to, že to pro mě není přirozený, ale když prostě ten člověk nebo kdybych, dam příklad. Kdyby mi fakt o něco šlo, kdyby to fakt bylo důležitý, abych toho člověka přesvědčil teď a tady, tak bych se hádal. Ale takový situace jsou pro mě hodně vzácný. Jako aby mi to fakt stálo za to úsilí a úplně přetlačoval tu osobu prostě za každou cenu: já mam pravdu, ty se pleteš, jde tady o všechno, jo. Je to jako kdyby, já nevím, kdybych s někým chtěl opravovat zásuvku a on to dělal blbě a já říkám: „ne, nemůžeš jí zamontovat blbě, to způsobí požár.“ On

by to tam začal šroubovat a já bych věděl, že ho musím přesvědčit, tak bych se s ním hádal. Ale, ehm, já místo toho v takovýchle chvílích šáhnu po něčem jakože najdu vyšší autoritu. Jako řeknu: „oukej, zastav, podíváme se na internet, jak se šroubuje zásuvka.“ Já se tý hádce prostě snažím vždycky vyhnout často to využiju tou vyšší autoritou, ale jako nevím. Jaká byla ta otázka?

9) Proč se hádáš?

Hm. No jako jde mi o to zamezit nějaký větší škodě. Pokud si myslím, že ta hádka bude sama o sobě menší škoda, než ta která bude napáchaná tím, že ten člověk nebude, jako že s ním

nebudu v konfliktu, jakože tam k tomu konfliktu nedojde a nezabrání se nějaký škodě nebo ničemu. Prostě ta škoda musí bejt vyšší v tom, co ten člověk chce udělat.

10) Myslíš si, že víš, proč se s tebou hádá tvoje partnerka?

Jo, jí.. často je to taky hodně o tom, o tom, že si lidi nerozumí. Ty jako vidíš, že to ten člověk šroubuje blbě, ale, ehm, jako hrozně takovej konkrétní příkald, jo? Třeba to má důvod. A on ti ho neřekne, on ti ho nedokáže artikulovat ten důvod, proč šroubuje tu zásuvku blbě, tak aby ty jsi to pochopil nebo tak, aby když by ti dal ten šroubovák, tak ty abys to taky zašroubovala blbě, protože prostě on má nějaký důvod v sobě, ale říká ti jinej, protože sám to není schopnej zartikulovat správně a tadytoho si všímám u ostatních a jako usuzuju, že se to děje i mně. Nebo já vim, že se mi to děje. Já mluvím hodně krkolomně. Ale já si z toho snažím vždycky vykecat, vždycky když dojde k tomu konfliktu, tak moje tendence je zamyslet se nad tím, co ten člověk slyšel jako ne, co jsem řekl, ale co slyšel a pak se zamyslím: mohl slyšet něco jinýho než jsem řekl? Mohl si to vyložit blbě? A pokud jo, tak se snažím najít způsob, jak to vysvětlit a říct: hele, jako sorry, já jsem tě nasral, ale já jsem chtěl říct něco jinýho. No jako není to nic moc, ale je to lepší než to nechat ležet. Je to takový blbý, když se na tene někdo naštvě a tyjo, když bych ti řekl: máš, já nevím, velkou hlavu, jo a pak bych říkal: no já jsem myslel jako velkou jako ne moc velkou (smích). Jo, chápeš? Ale jako někdy se mi to fakt stane, že nemyslím to, co ten člověk slyší a jí se to děje furt, ona mi nedokáže vysvětlit, proč věci dělá, tak abych já to pochopil

11) Je něco co jsi mi neřekl?

Mě hodně trápí, když dělají lidi věci špatně, neefektivně. Když někdo něco dělá prostě... hodně, co se týče třeba počítačů, když vidím někoho, kdo neumí používat počítač, to mě hoooodně trápí. A, ehm, to mě dokáže docela jako vytočit, i do takový tý. Nejhorší je, když mě třeba ten člověk požádá, abych ho s tím počítačem něco naučil, jo. Já jsem ochotnej, ale když řekneš: „zavři okno.“ A on prostě neví, co je to okno. To je frustrující. Jako nevím, jestli je to to samý, já se snažím to neeskalovat. Já se snažím být člověk, co ty situace spíš deeskaluje, protože prostě ta askalace je k ničemu. To nikam nevede, to nevyřešíš ten problém. Jako kdyby třeba došlo i na hádku s přítelkyní, tak já nemám vůbec problém jí dát za pravdu, i když budu úplně vědět, že se mejlí. Vůbec prostě. Moje ego půjde klidně stranou, protože to nemám za potřebí. Přijde mi to... nevím, asi je to takový hodně freudovský, ale jakože když jsem byl malej, tak moji všichni chlapský vzory byli hrozně ješitní, takový chlapi, který nikdy necukli prostě, jo. Prostě šli hlavou proti zdi a i když jim právě třeba jako moje máma nebo nějaká ženská řekla, že to dělaj blbě, tak oni jako: „ses zbláznila, já jsem tady chlap, já mám péro, já mam bicák, já jdu proti zdi.“ A mně to vždycky hrozně vadilo tohle, takže jsem se to snažil nedělat tohle přesně. A prostě teď když vidím, že jsem

v nějakým konfliktu, tak prostě jdu úplně stranou, řeknu: „né, máš pravdu, proč bych se s tebou hádal.“ Ta hádka nemá vůbec smysl.

Děkuju moc.

DANIEL

1) Co tě jako první napadne, když se řekne hádka? Konflikt mezi 2 lidma a to že mi to není příjemný.

2) Proč si tohle myslíš?

Protože většinou když se s někým hádáš fakt, jakože hodně, tak se hádáš s někým jako ve vztahu. Když se hádám s kamarádama, tak je to rychlá hádka, ale pak se to rychle všechno vyřeší. Ale třeba jako hádky ve vztahu jsou horší. Protože ty se prostě, ty se musí vyřešit a většinou to není za chvíli dobrý. V tom vztahu je to takový, že když už se o něčem hádáš, tak se hádáš o fakt důležitý věci a myslíš si o tom, že máš pravdu a snažíš se tomu druhému ukázat, proč zrovna ty máš pravdu. Jenže ten druhý člověk to nevidí, protože na to má taky svůj pohled.

3) Vzpomeneš si na hádku, která s tebou zatřásla?

Jo, no třeba teď. Jsme se jako né pohádali, ale byl tam takovej konflikt, že Týna mně vyčítá, že jsem hrozně né necitlivej, ale že si ze všeho dělám jako srandu a neberu ty věci vážně a mně sralo, že ona se pořád uráží. Já to беру jako fakt srandu, když jí něco řeknu a ona do mě reje prostě hodinu a já jí potom něco řeknu a ona jde do pokoje a brečí tam, protože si myslím, že jí nemám rád. A já jsem jí vysvětloval to, že ona jakoby nemůže se ke mně chovat nějak a očekávat, že já se k ní budu chovat jinak, tak jak ona jakože chce. Protože prostě já vidím to, že ona jakoby to dělá a já jsem zrovna tý náture, že mě to baví si z ní dělat prdel, tak jí to vrátím a ona potom je z toho jakože hrozně špatná. No a celý to vyvrcholilo v to, že ona nějak brečela, já jsem jí říkal, že nemůže brečet kvůli každý blbosti, že takhle to prostě nejde jako, aby si dělala hlavu z věcí, co mně osobně přijdou hrozně nezávažný, jenomže ona to bere jako hrozně závažný věci, což já ale prostě nevidím a kort v ten moment. Takže ona prostě brečela a já jí říkal, jestli mě půjde vyprovodit, že musím jet a ona že ne a šla na záchod a já říkam aha, tak já jedu. Takže jsem odešel bez toho, abych se rozloučil, což jsem ani nechtěl. A odjel jsem a ona mi pak hned psala, že se mi šla omluvit a já jsem jí napsal, že je to trochu pozdě, když už jsem odešel. Dvakrát jsem jí říkal, že jdu pryč. Takže jsme se nijak nebavili. Mně vůbec nepřijde, že by ona měla mít důvod bejt na mě nasrana, ale to je můj pohled a já se musím snažit vidět ten její pohled na to. To byla hádka, co mě vytočila. Asi to dopadne tak, že mi řekne, proč je na mě našťvaná a já jelikož prostě to co dělám já, tak nefunguje, tak budu muset sklopit uši a říct jí, že to co dělám já, je na píču a že se jí omlouvám. Protože jinak se to nevyřeší.

4) A ty si to budeš doopravdy myslet?

Ne, ale já to mám... jako samozřejmě vim, že na tom je nějaká pravda, protože i když se třeba hádáme s klukama, tak není náhodou, že se to děje. Každopádně já v tom nevidím ten důvod, jakože nevím, proč se to děje, ale vim, že se to z té mé strany děje. Jestli si to ty lidi berou nějak jinak, nevím, nebo jestli to dělám nějak podvědomě, tak vim, že to jako nefunguje. Teda že se to jako děje semnou. Ačkoli teda já ten problém nevidím jako ve mně, tak tam asi nějak existuje.

5) O čem se často hádáte?

Třeba to, že je mi vyčítáno, že jsem na mobilu a když je ona třeba na mobilu, tak je potom nasraná a mně normálně bere ten mobil skoro z ruky prostě. Jako já jsem na mobilu, ale myslím si, že by to mohlo bejt mnohem delší a jí to prostě sere. A nevím proč.

6) Nevíš proč teda, jo?

Jako vim. Potože si myslí, že se jí jako nevěnuju. Ale já jsem s ní třeba dva celý dny a ona vyloženě tu pozornost vyžaduje, ona pořád potřebuje, abych dělal něco s ní, abychom se o něčem bavili. Si nemůžu skoro ani sám lehnout a číst si něco. Takže jakoby vim, že ten problém je v tom, že jí nevěnuju dost pozornosti.

7) A proč vadí tobě, že je ona na mobilu?

Mně to vadí čistě z toho důvodu, že to vadí jí u mě. Mně je to jedno, já vydržím s člověkem 3 hodiny v místnosti, když je na mobilu a nemusím s ním prohodit ani slovo, protože mám ten svůj klid. A máš svůj klid a neřešíš nic jinýho. Kdežto takle prostě jakoby se musíš někomu věnovat. Takže mně to jakoby nevadí, samozřejmě nechci, aby byla na mobilu celej den, ale nevadí mi, když bude dvě hodiny na mobilu. Ale vadí mi, že mně to vyčítá, ale sama to taky dělá. Akorát mi potom řekne jako důvod, že jsem taky vždycky na mobilu. Tak co no. Co na to mám říct.

8) Co se u vás v hádkách často opakuje?

My se jako nehádáme, ale je to právě kvůli tadytomu. Většina těch věcí je kvůli tomu, protože si myslí, že se jí nevěnuju dostatečně.

9) A ty si myslíš, že se jí dostatečně věnuješ?

Myslím si, že jo. Ale... teď mi vypadlo, co jsem chtěl říct. Myslím si, že se jí věnuju dostatečně, ale někdy mě nebaví se jí věnovat jenom kvůli tomu, abych se jí věnoval. Že chci já, abych se jí věnoval, ale ne abych do toho byl nucenej.

10) Co po konfliktech říkáš?

Nevim, vůbec nevím, jak na to odpovědět. Jako jestli se třeba omluvim?

11) No, třeba... to já nevím, co říkáš.

Jak kdy no. Někdy řeknu, že to bylo zbytečný, ale někdy prostě v sobě mam to, že se s ní ani nechci bavit, takže nemám důvod se jí omlouvat.

12) A proč nemáš tu chuť se s ní bavit?

Protože jsem nasranej a ona mě sere. Proto se s ní jako nechci bavit. A taky kvůli tomu protože jí hrozně mrzí a serou jako takový fakt maličkosti. A já to neumím řešit, neumím to řešit, tak často. Kdybychom se měli rafnout jednou za tejdny, jednou za dva tejdny kvůli něčemu, tak ok. Ale tady to jsou vždycky takový prkotiny, pak je 5 minut naštvaná a pak je v pohodě a nebo já jsem naštvanej. Ale jako nic velkého.

13) A co po hádce říká ona?

Většinou se mě ptá, jestli jí mám rád nebo něco takovýho. Jestli mě to jako hodně sere, jak se chová. Celkově jako jestli jí mám rád dlouhodobě, samozřejmě že jo, i když mě občas sereš.

14) A proč se hádáš?

Proč se hádám? Protože chci tomu druhýmu člověku vysvětlit, proč se jakoby plete a proč já si myslím, že ten můj nadhled na tu věc je jako ten lepší. Ale ono to né vždy je jako dobře. Ale mám to tady z toho. Mě úplně štve ten pocit toho, že ty víš o někom, že si něco myslí.

Myslíš si jako, že tu věc, kterou si on myslí, že je špatně a že on k tomu má špatnej důvod nebo je něco v něm špatně a snažím se mu jako vysvětlit, že ten můj důvod je lepší. Třeba někdo to má, aby někoho zesměšnil, to mně k tomu ale nevede. Mně sere, když si někdo něco myslí a já si myslím, že to není dobře.

15) A co ti teda v tý hádce jde?

No prostě ho přesvědčit o tom, že se jako pletl a... no prostě mi jde o to, aby měl lepší názor. Prostě si myslím, že ten můj náhled na tu věc je lepší. Když o tý věci nic nevím, tak se nehádám. Ale když je to něco, o čem si fakt myslím, že je to pravda, tak se to tomu člověku snažím vysvětlit, i když o to třeba vůbec nestojí.

16) Takže ti jde o...? Dokázat pravdu.

17) Proč si myslíš, že se s tebou hádá tvoje partnerka.

Protože si myslí, že vyhraje, nebo já nevím (smích). Ehm, já si myslím, že zrovna ona se semnou hádá kvůli tomu, že si právě myslí, že já si vůbec neberu nějaký věci. Že ona mi pořád říká, že jsem prostě hroznej v tom, že se jako děje něco důležitého a já k tomu mám takovej laxní přístup nebo jak to mám říct. Hlavně z její strany, jakože ona si myslí, že je to důležitý a ono to asi pro ní důležitý je, ale já to v tom jakoby nevidím a myslím si, že ona se semnou hádá kvůli tomu, aby mi to ukázala, to si myslím. Že se mi snaží ukázat, že nějaký věc jako nejsou v pohodě, ale já osobně ty věci беру jako hroznou prkotinu. Prostě třeba že si zajdu jednou denně na cígo sám a ona v tom vidí, že s ní nechci trávit čas. A snaží se mi pak ukázat tou hádkou, že dělám něco špatně. Ale nevidím jí do hlavy, možná se semnou nechce vůbec hádat, nevím, nevím.

18) Vzpomeň si na nějaký konflikt a popiš mi ho.

Když my se nehádáme agresivně, většinou je to takový jako spíš urážlivý. My na sebe nekřičíme.

19) To nemusí být o křičení.

No tak třeba to, že já jsem jednou nějak přišel a už bylo pozdě a ona že půjdeme nahoru, že chce jít spát, bylo 10. Říkala, že chce spát, takže jsme šli no a já jsem ještě potřeboval na záchod a já jsem na záchodě vzdcky hrozně dlouho, no a přišel jsem a ona, jestli jdeme spát, tak jsme šli spát, protože ona ráno vstávala do školy a mně nějak bolelo břicho, takže jsem šel na záchod znovu a vrátil jsem se a ona, že nemůže spát. Že když jsem vzhůru, tak nemůže spát no a já už jsem byl prostě unavený, protože v ten moment už bylo docela pozdě. A říkal jsem, že jdu spát a ona, že teď ale spát nebude, ať taky nechodím spát a já jsem se na ní jako podíval a říkal jsem jí, to jako nemám chodit spát kvůli tomu, že ty nemůžeš spát, když si celou dobu chtěla jít spát? No a ona jako, že je to kvůli tomu, že si s ní nechci povídat a tak. A tak jsem jí říkal, že to kvůli tomu není, ale že dvě hodiny mluvím o tom, že jdeme spát a že jsem myslel, že už dávno spí a že mi teď nemůže říct, že jí nejde spát a že já kvůli tomu taky nemám spát. A takže jsme se jako chytli. Ona se urazila prostě.

20) No a jak to dopadlo?

Dopadlo to v pohodě jakože. Já jsem s ní zůstal vzhůru, ale řekl jsem jí, že to takhle nefunguje. Že po mně nemůže chtít něco, co sama nebude dělat. A ona, jakože jo, ale byla chvíli uražená.

21) A co ve vztahu potřebuješ? Klid a nehrotit všechno.

KAMIL

1) O čem se s partnerkou hádáte?

Tam je potřeba to definovat. Za mě se nehádáme, ale komunikujeme. To znamená, že problémy jsou, jsou to konflikty, ale nejsou to konflikty ve stylu, že bychom po sobě ječeli, házeli věcmi nebo takhle, ale prostě to řešíme v klidu ty neshody.

2) Dobře, tak tedy budeme brát neshody jako hádky. Čeho se tedy týkají ty neshody?

Oukej. Mmmm.... Jsou to úplně banální věci, teď už jsme to třeba vyřešili, jsme si nastavili takový režim, ale nevím, třeba klasika, ono to ani nevádí, spíš, když to třeba překáží, když je člověk frustrovaný něčím z venku, tak si to přitáhne domů a ty věci mu začnou vadit, i když mu třeba předtím nevádí. A teď jde o to, jestli ten člověk třeba dá najevo nebo nedá nebo nad tím mávne rukou. Třeba nevím, oblečení na zemi. Například oba dva to necháváme ležet na zemi, oba dva nás to štve, ale nikdo nikoho neosóčíme, třeba když o to zakopem nebo něco takové, vždycky to spustí něco, co už naakumulované, to člověk pozná. Jako třeba když z venku přijde nějak rozrušený nebo nemá dobrou náladu a teď stačí malinká věc, aby to nastartovalo něco, co se člověk snaží vybit. Ale já jsem ten člověk třeba, že si to nevybiju. Že prostě to nějak zastavím, protože proč bych já ovlivňoval toho druhého tím, že já mám v sobě jakoby nějaký problém. Ale jestli ty neshody... já bych ani neřekl, že máme neshody. Třeba jenom něco, že řekne: „Hej, proč je to tady“? A já: „Jo, promiň a dám to tam.“ Nebo mně se něco nechce. Ale nebral bych to jako konflikt. Banální věci, kterým je třeba předcházet.

3) Týkají se tyto neshody i jiných věcí než oblečení na zemi?

Mmm... jo, hlubší. Hodně cítím, že třeba máme lehký nedostatek komunikace třeba v tom říct ty svoje pocity fakt podrobně. Jo, že kolikrát poznáme, že někomu něco je a teď chceme, aby nám to ten partner řekl, jó klasika (smích), že cítíme, že něco nesouvisí, ale nedokážeme to možná ani moc pojmenovat. Nebo možná to ani nechceme říct na plnou pusu. Že jak on so to vyloží, máme strach z toho, že ten druhý ani nepochopí, jak to myslíme nebo tak. Takže možná... jo... takové ty vnitřní, ehm... ale to jsou spíš problémy, které máme my v sobě, než že bychom to měli s tím druhým partnerem. Jo, že já mám třeba nějaký problém a ona to vycítí, jenže já to nedokážu popsat a tam je takovej ten, kde se to bije a na tom furt pracujeme, to ještě není ončo.

4) Aha, takže se dá říct, že se na věcech shodnete?

Jo, já občas klasika, když si to nezapišu do kalendáře, tak na to nejčastěji zapomenu, ale když prostě zapomenu na něco, tak příznám barvu a omluvím se. Víím, že na tom není nic, co řešit, prostě víím, že jsem to podělal. Tady není, co řešit. Ještě jednou otázku, prosím?

5) Pořád se držíme linie toho, jaké jsou témata věcí, která s partnerkou řešíte. Proč se neshodnete? Jaká byla třeba vaše poslední rozepře?

Normálně mě teď nic nenapadá. Jako obecně se, co se týče třeba osobního rozvoje, tak... ehm... moji partnerku frustruje, když jí ukazuju její slabé stránky (smích) a ona ví, že to má a ona ví, že to má a nepotřebuje, aby jí to ještě někdo připomínal a já se jí ale furt snažím furt motivovat k tomu, aby na tom pracovala, žejo a jí to frustruje, protože poukazuju na to. Ale od toho tam jsem taky no.

6) Jak to teda vypadá, když máte nějakou rozepři?

No odmlčíme se. Většinou to bývá tak, že se odmlčíme. Ta komunikace je prostě taková, že jde vidět, že se každý s tím nepochopením potřebuje nějak srovnat. No a potom záleží, na čí straně je ta pravda. Protože my oba dva vííme, kdo udělal tu chybu a každý to vždycky v každém vztahu ví, kdo udělal tu chybu a já vždycky když víím, že jsem na tom tam, ta já vždycky počkám, až přijde a ona udělá ten krok. A já si to většinou stíhám uvědomit hned na místě, že já jsem udělal, tak já se

automaticky omlouvám hned. Ale moje partnerka, jelikož je býk, takže ona si potřebuje nejdřív přiznat to, že udělala chybu (smích), což jí nějakou dobu trvá a pak zase ona. Ale ona to nedá najevo přímo slovem promiň, ale dá to najevo třeba tím, že se přitulí a obejmeme, neumí to říct. Ale já to říkám, i když mi moje ego brání, tak se s tím snažím pracovat a umím to říct skoro téměř hned.

7) A jak dlouho trvá to vaše nebavení?

To netrvá dlouho. Když se mi zdá, že je to dlouho, tak do ní třeba šťouchnu a řeknu: „Zlatí, ty víš přece.“ A ona řekne: „No, jo no.“ A přitulí se.

8) Na začátku jste m řekl, že jste spolu 10 let, to jste se za tu dobu na sebe opravdu nezvýšili hlas? Nebylo tam nějaký téma hádek?

Třeba, no ona nemá ráda, když jí kecám do věcí. A třeba když vařila, ona nerada vařila, no nerada vaří a když už, tak si to chce udělat sama a po svém. A já to myslím dobře a chci jí to zefektivnit, jo (smích). A když je toho prostě na ní moc a já jí říkal: „A proč to neuděláš takhle?“ A ona prostě zařvala „kurva“. Ale to bylo spíš takové zvolání, že: „už je stopka, kámo, teď už buď zticha a nekecej mi to toho“ a já jsem se začal smát no a to jí to vytočilo ještě víc, ale bylo v klidu... obejmul jsem, dal jsem jí pusu a nechal jí to dělat po svém samozřejmě.

9) A tobě něco vadí?

Ono záleží, mně tak nic nevadí. Vůbec nic mi nevadí, ale když už jsem třeba v nějakém rozpoložení, tak prostě třeba ježiš neumyté nádoby. Já jsem zvyklej to po sobě umývat téměř hned. To už musím být jó línej, abych to po sobě hned, co uvařím neumyl nebo minimálně to nedal odmočit. A co mě třeba fakt naštvá je to, že když přijdu po delší době a chci si uvařit to jídlo a teď tam vidím v tom dřezu věci, né moc, třeba hrnek, ježiš to jsou blbosti, fakt, jakože prkotiny, ale když mam dobrou náladu, tak já to umyju, pokecáme a já to během toho umyju, ale když už mam fakt hlad nebo toho mam ten den moc, tak prostě nepotěší mě to. Ale stejně to umyju. Ale tak můžu se naštvat nebo se nad tím pousmát. Já se během toho vždycky uklidním. Takže prostě. Ale není to tak, že bych jí to vytýkal, že to není umyté, to né. Jsme partneří a jeden den nemá náladu ten a druhý ten a když mám trochu více sil než ona, tak to prostě bez keců udělám. Ale mám nutkání jí popíchnout a občas jí vysvětlím, že by bylo dobrý, aby to nádoby po sobě po každý umyla, ale pak se zastavím a řeknu si proč, k ničemu to nepřispěje, je to furt jenom to ego, že se snažím jenom poukazovat na ty věci, ale to je blbost, je to zbytečné. Ale mám k tomu furt ty tendence, i po té době, i když vím, co je správné, tak k tomu ty tendence mám.

Cílem je pro mě nedat to tomu partnerovi sežrat, jemu to nepomůže a tobě taky ne, ty si sice ulevíš, ale spíš to udělá ten prostě spíš to přehazuješ na toho druhého, a to není oukej.

10) Vzpomeneš si ještě na něco?

Oblečení jsem říkal, nádoby jsem taky říkal. Jo, že nejsem dochvilný a že vycházíme pozdě a moje partnerka nerada spěchá a já to chápu. Mně nevadí spěchat (smích), ale moje partnerka má ráda tu rezervovanost z předstihem, a tak a nemá moc ráda moji spontánnost, teda spíš se s tím učí žít no. Protože ona je takový rezervovanější, má to ráda naplánované. Chce se na věci připravovat. A je radši sama. Takže dochvilnost, no to jsem dobře odbočil. Že na poslední chvíli mám tendenci věci dělat, ve spěchu a jí to stresuje. A já jsem takovej „honem, honem, rychle, rychle. Ale teď už si taky dávám pozor a dělám některé věci s předstihem, co si vzpomenu a vím už třeba, že by mohl být problém, tak je dávám vědět dopředu, pokud nezapomenu. Ale snažím se už tomu jít takhle naproti. Občas někde nechal ležet párátka. A nebo dřív stříhání nehtů. Jsem si je stříhal na hromádku a zapomněl jsem to vyhodit. Ale ne že by to někde lítalo.

Dobře, děkuju,

ŠIMON

1) Co tě napadne jako první, když se řekne hádka? Hádka s mojí přítelkyní.

2) Co ti projde hlavou?

Průběh té hádky. Hm, nevim. Nespokojenost nás obou s nějakým stavem.

3) Jak vnímáš to, co je to hádka?

Ehm, střed názorů dvou lidí nehledě na tom, jestli je to s partnerem nebo ne. A je ehm to střed názorů potom, co se to nepodařilo nebo nebyla vůle to řešit nějakou střízlivou cestou.

4) Vzpomeneš si na nějakou hádku, která pro tebe byla důležitá?

Hádka, po který jsem nemluvil s tátou a to bylo, když jsem se dozvěděl, že podvádí mámu a našel si novou přítelkyni a opouští nás. Tak to, ale to mi bylo třeba 14, ale to si pamatuji.

5) A vzpomněl by sis ně nějakou takovou hádku s partnerkou?

Jo, to si vzpomínám. To byla moje první hádka, když mi bylo 15 a byla to hádka, potom co jsme z pocitů absolutního štěstí a pro mě osobně ehm v pohodě vztahu přes noc přešli do toho, že bez mého vědomí se semnou rozešla a rovnou mě v ten večer i podvedla, tak to si pamatuju, že potom jsem jí hodně vyhrotil a byla to jako velká hádka.

6) A o čem se nejčastěji hádáš se svojí současnou partnerkou?

O úplných maličkostech. S přítelkyní momentálně se nehádáme o ničem vážném. Hádku o ničem vážném nemáme. Hádáme se o drobnostech v domácnosti, o nějaký míře toho, jak musí být něco uklizený, o tom, že jí kecám do vaření.

7) A mohl bys mi nějakou takovou hádku popsat?

Jo, jsem velkej perfekcionista na spoustu takových drobností, prostě nesnáším drobečky v posteli, ehm, nesnáším bordel v kuchyni a tak dál a přítelkyně je úplnej opak. Takže v tadytěch věcech se prostře střetáváme názorově. A příklad hádky: přítelkyně vaří večeři a je bordel po celý kuchyni a já ať si uvědomuju, že je hodná, že vaří večeři, tak mě to prostě nedá a řeknu jí, jestli by si to mohla příště trochu uklidit dopředu, aby se tam dalo fungovat nebo že to vaří blbě, protože si občas myslím, všechno dělám nejlíp.

8) A co říkáš po hádkce?

Ehm, my se hádáme stylem, že já jsem sice jako rychlonasírací, ale za dvě minuty si půlku toho nepamatuju a rád splasknu a smířlivě se, pokud jde o nějaký větší problém, tak jsem rád, když to má nějaký závěr, když si to jako vyříkáme, když jde o něco menšího, tak vůbec nemám jako problém uznat chybu a omluvit se, ale potřebuju slyšet, že tomu druhému to taky trochu došlo. Že pokud jako vnímám, že tomu druhému nedošlo, to co jsem já myslel nebo co jsem si myslel, že je špatně, tak s tím mám problém a třeba z té omluvy pak ustoupím, ale nemám problém jako po hádkce přijít a omluvit se za dvě minuty. Pokud teda ta daná osoba uzná dejme tomu svoji chybu nebo že to možná nebylo všechno ok a vyříkáme si to.

9) A víš, co říká po hádkce tvoje partnerka?

Moje partnerka je rychlonasírací, ale není rychlosplaskávací. Takže většinou dlouho mlčí, máme tichou domácnost. Kdy já se po chvíli teda snažím s tím něco dělat a občas to jde a

občas ne. Ale buď neříká nic nějakou dobu a pak jí nějakým svým přesvědčováním dokážu naladit na tu vlnu, že jako by mi taky mohla říct třeba jako něco, co ona si myslí, že udělala špatně nebo co já jsem udělal špatně, protože často v těch našich hádkách nedojde k tomu vysvětlení, že já jako ani moc nechápu, co se děje. Takže hodně často použiju to vysvětlení té situace a buď mi teda dá to vysvětlení a usmíříme se nebo mi třeba řekne jako co jí vadilo a co se dá příště udělat jinak, ale vesměs se nám asi nestalo, že bysme se nějak dlouhodobě nebyli schopní usmířit.

10) Dovedl bys mi říct, proč se hádáš?

Jo, jo. Takový ty jako hádky, když už mi o něco jde, tak já strašně nesnáším, ehm, kvůli tomu se taky hádáme víceméně občas jo, nějaký pocit křivdy nebo nefér jednání nebo nepravdy, prostě nemám rád, když třeba někdo transformuje moje slova v něco, co jsem vůbec neřekl. Kvůli tomu dokážu dost vypěnit a je mi to jako hodně nepříjemný. A otázka ještě prosimtě?

11) Ten důvod, proč se hádáš.

Jo, tak tohle je třeba důvod, kvůli kterému se hádám s více lidma. Je mi to jako blbý, nějaký pocit křivdy, nefér jednání, ehm, porušování nějakých nastavených lidských pravidel, co si s tím člověkem dáš.

12) A když jdeš do té hádky, víš o co ti jde?

Ne, já ne (smích). Já, když se hádám, tak mám, tak. Neříkám, že je to vždycky úplně nějaká drastická hádka, ale tím že já fakt si to třeba do dvou minut nepamatuju půlku těch věcí, tak já mám prostě temno a nepřemýšlím o tom. Já jsem člověk, co fakt před tou hádkou nepřemýšlí, jsem impulzivní a často nevím, o co mi jde. Pokud jsou nějaká témata, co se třeba opakují a vnímám je jakože bych je chtěl dlouhodobě řešit, tak tam vím, o co mi jde a třeba účelně už do té hádky s tím jdu, že prostě mám jasnej cíl toho, co bych chtěl vyvolat. Ale jinak ve většině případů ne, nevím proč se vlastně hádám.

13) A myslíš si, že víš, proč se hádá tvoje partnerka?

Jo, vím. Protože jsme si už ujasnili, co nám třeba na tom druhýmu třeba občas vadí a co by bylo dobrý zlepšit, což se mi třeba nedaří, tak kvůli tomu. Jsou to prostě takové věci, který mám třeba převzatý od svého táty a když jezdíme k nám, tak oba vidíme, že je to hrozný. Ale já to potom třeba stejně dělám. No, tak třeba to jí vadí, kvůli tomu se semnou hádá. Ehm, hádá se semnou, když jí nedávám pozornost, vlastně když jí nezačleňuju do svých plánů. Když jí jako obcházím ve svých plánech, ve svého plánování jako volnýho času. To jí je taky nepříjemný, když jí do všeho kecám, protože si myslím, že dělám všechno líp. To určitě taky.

14) Napadá tě ještě něco, co jsi mi neřekl ohledně toho, o čem jsme se bavili? O čem se nejčastěji hádáte a jak to řešíte?

Zapomněl jsem ještě zmínit, že se ještě poměrně dost hádáme kvůli obsahu mého instagramu., Sleduju dejme tomu dost holek a protože ja ode mě, bohužel se začátku vztahu, jsem si trochu zavařil, tak od celého svého okolí bohužel moje přítelkyně občas musí poslouchat, ehm, mojí dejme tomu divokou minulost. A následně má teda lehce větší problém se žárlivostí, i když na začátku našeho vztahu ho skoro neměla. Takže taková jako není, ale bohužel jsem si trochu hned na začátku toho vztahu v něčem zavařil, takže tohleco teďkon taky řešíme. Takže dejme tomu, tam patří obsah našeho instagramu a dejme tomu

jakože konkrétní příklad, ehm. Prohlížím si prostě nějaký hlavní stránky na instáči, kliknu na vyhledávání a tam mi to nabízí jenom samý polonahý modelky a hned na to slyším: „že zase nějaký čubky, to je fakt neskutečný s tebou.“ (smích) To prostě musím poslouchat pořád, ale nestává se to teda v normální situaci, stává se to třeba po nějaký takový konfrontaci od mýho okolí ode mě s tím, jak jsem dejme tomu před tím, než jsem ji poznal, žil.

15) Vybavíš si první hádku se svojí partnerkou?

Nevybavím, můj mozek fakt všechno zapomíná a hází to do koše?

16) A poslední?

Ehm, poslední kvůli nedorozumění. Kvůli nedorozumění máme taky často problém v komunikaci, že se špatně pochopíme, to je taky dost myslím si, že častý v našem vztahu, že špatně se pochopíme, co se tak jako stalo nedávno, že jsem třeba řekl nějaký svůj plán na odpoledne a bylo to úplně špatně pochopeno, tím že jsem jí tam jako nezačlenil, ale ve skutečnosti jsem s tím počítal automaticky, ale do toho plánu jsem jí to neřekl, tak na mě trochu vyjela. A pak mi trvalo 5 minut, než jsem jí to vysvětlil a bylo to ok. Ale to jsou takový

rychlonasíračky. Jo a první, dobře, to už souvisí s tím, co jsem říkal, ale první, ehm, naše hádka byla spojená s mojí expřítelkyní.

Tak jo, moc děkuju.

MATĚJ

1) Co tě jako první napadne, když se řekne hádka?

Když se řekne hádka, asi že prostě to k těm vztahům patří, i když si to spousta lidí představuje jako něco špatnýho, tak za mě je to část toho vztahu a nemělo by se před tím asi utíkat. Za mě je to asi důležitá součást vztahu.

2) Vzpomeneš si na pro tebe důležitou hádku?

Musí to být se stávající nebo to může bejt i z těch předešlejších?

Jak chceš.

Ehmm, asi když vezmu tu předešlou partnerku, tak to bylo takový divočejší ty hádky spíš a ehmm tam nebo my jsme spolu začali chodit zhruba asi v prváku, druháku, když jsem byl ještě docela pískle a vim, že když jsme se jako nebo já si teď nevzpomenu přímo kvůli čemu jsme se jako hádali už vyloženě, ale vim, že mě hrozně mrzelo, že když jsme se hádali, tak se to nějak vyhrotilo, ta přítelkyně byla taková jako temperamentnější trochu a řekla mi něco ve stylu, že nejsem pořádný chlap, nebo něco takovýho, že mě tak jako shodila a mně přijde, že tak nějak od malička, že jsem jakoby moc neviděl tátu, neměl jsem takovej ten chlapskej vzor, jsem žil s mamkou, tak jakoby ten táta tam chyběl a furt jsem jakoby za mě stoprto chlap a pak to na mě vypálila v tý hadce, ještě docela ošklivě, tak tohle mě jako hodně dlouho trápilo. Jsem se pak jako hrozně dlouho snažil dokazovat, že ten chlap fakt jsem a to mě asi trápilo jako dlouho.

3) Pamatuješ si, jak jste to tenkrát vyřešili?

Asi to spíš zůstalo jako většina těch hádek takový jako otevřený. No, ona byla taková že to z ní jako vylítlo a pak se to jako nedořešilo. I když já jsem takovej, že většinou ty hádky řešit chci, což jsem rád, že třeba ta stávající přítelkyně to má třeba tak taky. Vyloženě jsme se ani nikdy jakože vyloženě nějak hnusně zhádali, spíš jako když nás něco naštvě, tak ať už je to třeba nepříjemný, tak většinou si to jako vyříkáme rovnou. Ale tady v tom to bylo, že spíš na mě něco vyhrkla, a to a tak to zůstal, takový otevřený prostě to zůstalo.

4) Vybavíš si, o čem se často hádáte se současnou partnerkou?

Většinou jsou to takový věci.. ona včera večer, když jsem přišel dom, tak jakoby tím, že já dělám trenéra ve fitku, ale jsem tam i na recepci a mam jakoby půldny, tak většinou prostě ráno v 6-7 vypadnu z domu a vracím se domu večer, třeba kolem tý 9. No takže jsem většinou doma jako pryč a vim, že v neděli snad už to bylo, tak večer, tak jsme měli zapálenou svíčku a on tam byl trochu ukáplej vosk a přítelkyně, že to pak udělá nebo tak. Tak jsem jí říkal, jestli by to teda jako udělala, ať se to tam nezasere na tom stole a ještě ten víkend si barvila vlasy a já jsem si taky ten večer všiml, že když vyhazovala tu barvu nebo něco, tak ono pod dřezem je takovej šuplík a pod tím je jakoby koš a v tom šuplíku byla ta barva, tak jsem ji poprosil, ať to co nejdříve umyje, než to tam zachne, že je to barva a máme pronajatej byt, tak nepotřebujeme tohle. A včera večer jsem přišel dom, vyhazoval jsem odpadky, barva tam byla pořád a ten vosk taky, tak mě to trochu naštválo. Tak jsem ji to jako řekl, ale taky, prostě není to jakože se zhádáme. Ona řekla, že na to prostě zapoměla, že toho měla hodně, takže jako v pohodě. Mě prostě jenom štvě, že pak přijdu a musím to prostě udělat já, i když jsem celej den pryč.

5) Jasný. Napadnou tě ještě nějaký příklady vašich „banálních“ hádek? Nedorozumění? To jsme měli hodně ze začátku, když jsme spolu začínali, tak XXX hrozně ráda jako používá sarkasmus a mě to strašně vytáčelo, protože pak už ho kolikrát používala tak moc, že jsem

ani nevěděl, jestli si dělá nebo nedělá srandu a přišlo mi, že to používá úplně v každý větě, tak to jsem jí pak jako už hodně říkal, že mi to vadí a ona že to nemyslí zle. Nebo jako hodně si třeba dělala i srandu ze sebe, a to mi pak jako taky vadilo, když to dělala často. Protože mi přišlo, že se tak jako shazuje a ona že ne, že je to v pohodě, že je to sarkasmus, že to není žádný velký deal.

6) Vybavíš si mezi vámi nějaký nedorozumění? Asi mě nic nenapadne.

7) Napadají tě ještě nějaký těžký hádky s touto partnerkou?

No takový jako zas nejčastější nebo ne nejčastější, protože mi jsme se jako pohádali párkrát, ale tak ona třeba měla dřív velký problémy s jídlem, s anorexií. Ale teď už je z toho podle mě z velký části venku, normálně jako cvičí, k tomu jídlu má o dost lepší vztah, ale ještě s tím jako trochu zápasí a do toho, jak má na sobě jako strašnej bič, že by se nejradši úplně zničila v práci, na tréninkách a furt si jako myslí, že toho nedělá dost. I když toho dělá hrozně moc a kolikrát, když o sobě mluví, tak má takový tendence o sobě mluvit ošklivě, shazuje se nebo když jsem v práci, tak mi píše, já nevím, že se jí nechce na trénink a že se cejtí hrozně provinile, přitom je to prostě normální. Když nejdu na trénk, tak se nezhroutí celý svět. Ale občas má nějaký horší období, tak si to bere víc ty věci a pak když mi to říká furt a do toho je na sebe jako hnusná, tak pak jsme třeba doma a má takovou kousavou poznámku svým směrem, že se nějak shodí a to už pak trochu vypěním nebo ne že vypěním, nikdy na sebe nekřičíme nebo tak něco, ale musím jí jako říct, že už je mi to nepříjemný, jednak na to nevím, co říkat a jednak jako je hnusná na sebe a to ještě horší. Tak jako kvůli tomu, ona se pak jako obhajuje, že to tak nemyslí. Ale já vím, že to tak myslí. Když je to něco vážnějšího, tak kvůli tomu se občas chytmem.

8) A jaký je důvod toho, proč se s partnerkou hádáš?

Jako obecně? Ano, jestli by jsi mi mohl říct, proč to děláš, o co ti v tu chvíli jde.

No nevím, dejme tomu, že máme spolu volnej víkend třeba i a v sobotu ráno mě naštve a vím, že je to prkotina, tak i když mi je to nepříjemný a jsem třeba naštvanej, tak se to s ní snažím vyříkat, protože před sebou máme společnej víkend a chci si to s ní užít, protože se na to sám jako těším, že budeme spolu, takže se na ní nezlobim nebo to neznamená, že nám to zkazí celý víkend, já si to jenom potřebuju vyříkat a uzavřít a probrat to.

9) A proč se s tebou hádá tvoje partnerka?

Já si myslím, že v tomhle to máme dost podobný. Takže taky, my jsme oba takový dost přímočarý, takže když nás něco štve, tak si to řekneme rovnou, protože mezi náma to nedělá jako zle, protože si to řekneme rovnou a pak jako doma je taky pak ta atmoska jiná. Jako neděláme vůbec že třeba nebo jak se říká, že holky se urazí a pak co se děje, nic se neděje, tak to třeba vůbec neznam. Protože, když jí třeba něco naštve, tak to řekne rovnou a nemáme doma nikdy takovou tu tichou domácnost a když už tak je to v rámci půl hodiny třeba nebo tak něčeho, většinou to vyřešíme hned.

10) Dokázal bys mi říct, co po hádce říkáš? Jakým způsobem se usmiřuješ?

Když je to třeba nějaká ta vážnější a mluvím třeba trochu ráznějš nebo vím, že nejsem prostě

ťuťu ňuňu, jako nikdy nekřičím, ale prostě když je člověk vytočený, tak mluví jinak, tak říkám, že nechci být zlej, že se nechci ani jako hádat, ale že to chci jako vyřešit, ale že tím, že

mě ty věci štve, tak musím mluvit takhle, když je to třeba něco opakovaného, když se XXX třeba shazuje nebo tak něco, tak vždycky říkám, že to dělá docela často, že nechci aby to dělala už kvůli ní, že prostě jsem občas takovej ráznější, že nechci aby to dělala.

11) A naopak, vzpomeneš si na to, co dělá tvoje partnerka po hádce?

Ehm, většinou jako asi se mi mockrát nestalo nebo většinou se XXX omluví, nebo když beru, že mě něco naštvě a nějak to vyřešíme, tak se XXX většinou omluví, uzná to a řekne, že jí to prostě mrzí a třeba když je to s tímhle, tak řekne, že na tom zamaká. Ale tak je to stejně i naopak, když by sem něco fakt posral, tak taky řeknu, že mě to mrzí a že má pravdu nebo i když ale není v právu a my to třeba proberem, tak mě to docvakne, že jsem taky něco měl udělat a neudělal jsem to a třeba se to, abych nemluvil o něčem konkrétním, prostě když řeknu, že jsem něco pokazil, tak to taky uznám, protože bych to bral jenom jako frázi.

12) Napadá tě ještě něco?

Asi už je to všechno, nic bych nedoplňoval.

Dobře, moc děkuju.

MATOUŠ

1) Co tě napadne jako první, když se řekne hádka? Rodiče.

2) Ještě něco jinýho ti projde hlavou? Co to pro tebe znamená ta hádka? Křik a různé názory na nějakou věc.

3) Proč si to myslíš?

No tak, řekl jsem, když si řekla, co mě první napadne, tak jsem řekl rodiče, ale nebylo by to něco jako, že bych měl nějaký trauma z dětství, ale prostě, prostě vim, že já jsem třeba hodně temperamentní po tátovi a vim, že prostě jsme někdy takoví jako náladoví a tohle, když se nám něco nelíbí, tak umíme být takoví jako podráždění, a to samozřejmě zase ehm naštve třeba mamku nebo tu druhou osobu a pak už to jako jede. Ale i prostě jsem na to asi byl zvyklej z domova, že to tak jako občas bylo. Jako ne, že by se hádali rodiče pořád nebo to, tak to né, ale tak někdy samozřejmě jo, takže to byla věc, která mě napadla. A většinou právě, jako neberu jako nějakou jako výměnu názoru jako hádku, ale tak většinou, když už je jako fakt hádka, tak na sebe ty lidi jako křičej. A myslim si, že je to většinou kvůli tomu, že maj jinej pohled na věc a myslí si, že ten jejich názor je správněj.

4) Vybavíš si hádku, která pro tebe byla důležitá s tvojí partnerkou?

Ehm, no. Tak jako určitě mam jako nějakou hádku s partnerkou, která ve mně zůstala. Teď trochu váhám mezi 2, jestli mi dáš chvilku, tak si to rozmyslim. To je takový já nevím no, že jsme měli... měli takový, že občas, ona ze začátku byla taková hodně urážlivá, takže to byla taková hádka úplně o blbosti. Ale asi to, jednou prostě, my jsme spolu začínali chodit, jako to si pamatuju tuhle hádku, to ona potom jako odešla z bytu a já jsem tam byl a ona byla prostě pryč a nevěděl jsem, jakože kde je a pak se vrátila třeba za hodinu a vim, že jsem i doma brečel kvůli tomu a to bylo, že my když jsme spolu začínali chodit, tak ona vlastně se jakože rozcházela s bývalým přítelem a my jsme jakoby spolu nechodili ze začátku, jenom jsme se spolu vypsali. A já jsem třeba po půl roce zjistil, když jsme spolu začínali chodit, že když se semnou jako vyspala, tak potom ještě jednou spala s tím přítelem, když jsme spolu nechodili ještě, takže já jsem jí to v podstatě ani nemohl mít za zlý nebo jako ani neměl. Ale trošku mě to jako zasáhlo a my jsme se pak jako hádali kvůli tomu, že už je to jakoby minulost, ať to jako neřeším. Ale mě to prostě v tu chvíli celkem zasáklo.

5) Pamatuješ si, jak jste to vyřešili?

Myslim si, že... my většinou jako když se pohádáme, tak to potom moc dlouho na sebe nevydržíme být naštvaní. A prostě ona se pak žejo vrátila, tak jsme se nějak obejmuli, vyříkali si to pak už v klidu a prostě jako řekli jsme si co a jak a rádi jsme se měli furt, takže.

6) Vybavíš si věci, o kterých se nejčastěji hádáte? Můžou to být i maličkosti.

Jo, úplně, tak to jich mam spoustu. Ona je z Moravy, takže se občas hádáme kvůli tomu, jak

se nějaký věci říkaj a neříkaj. Ehm, z toho jsem jako hodně vždycky vytočenej, protože ona mi vždycky něco řekne a já nevím, co po mně chce a ona pak řekne: "my to tak jako říkáme" a já jí říkám: "no, ale prostě takhle se nemluví." Tak asi kvůli tomuhle. Pak se asi často hádáme kvůli tomu, že údajně nepomáhám doma, což není pravda, samozřejmě. Ehm, pak se hádáme, ehm, kvůli čemu se ještě hádáme? No a pak se hádáme taky právě kvůli tomu, že jako bývám někdy takovej náladovej a třeba jsem, nevím, třeba se mi nedaří jako na hokeji a

přijdu jakoby podrážděnej a vybíjím si to tako na okolí, takže přijdu domu a jsem hnusnej a jí se to samozřejmě nelíbí. Tady to jsou asi takový tři hodně.

7) Vzpomeneš si ještě na nějaký těžký hádky?

Tadyto byla jako jedna velká. A vím že jako ze začátku, když jsme spolu chodili, tak jsem byl hodně jako žárlivej, tak tam proběhly nějaký takovýhle hádky, když už jsem to jako pak přeháněl. A jinak za poslední třeba rok jsme už pořádnou hádku neměli. No a nevím jako

jestli to víš, ale my teď čekáme miminko. A tak ona je teď v 7 měsíci a snažíš se jako tolik nehádat s ní, aby byla v klidu, a hlavně jako jí třeba rozčílí věci, který by jí normálně nerozčílily, takže ty to víš a snažíš se to kousnout, takže teď mi přijde, že ten poslední rok je to jako dobrý.

8) Co říkáš a jak se chováš po hádce?

Tak většinou to dopadá tak, že buď jsem v právu. Prostě hádáme se o něčem a vím, že jsem v právu a třeba se naštvu, ale ona se vlastně na mě naštve, že jsem se naštvál, takže se stejně omlouvám já, takže se vždycky omlouvám já, klasicky. Ale jako to nechci, aby to vyznělo, jakože je nějaká megera, to jsem to myslel trochu s nadsázkou, jako ona se taky samozřejmě dokáže omluvit, ale většinou se omluvím a slibuju, že příště to udělám jinak, když udělám něco, co nemam.

9) A naopak? Vzpomeneš, si, jak se chová tvoje partnerka po hádce?

Tak ona je většinou, že ona potřebuje nebo takhle já jsem takovej, že když jsem naštvanej, tak já to ze sebe dostanu, že třeba jakoby zakřičím nebo něco a v tý vteřině jsem jakoby v klidu. A ona je taková, že když se pohádáme, tak ona potřebuje čas, většinou je to v rámci minut, jde zavřít se do ložnice, je tam sama, řekne mi, ať jí teď necham bejt, pak prostě přijde a i se stane, že se omluví, že mi řekne, že to přehnal, že jako to chápe nebo prostě mi řekne, pak už semnou jedná v klidu, že řekne: „takhle se mi to nelíbí, chtěla bych, aby to bylo takhle.“ A já řeknu jó nebo prostě ne. Ona většinou potřebuje to takovýto, že se potřebuje zklidnit.

10) Po hádce se teda omluvíte? Nepřecházíte to?

Jo, přesně tak. Myslím, že to většinou nepřecházíme, nebo vlastně nikdy. My jsme oba takový jako tvrdohlaví, že to ani jako nejde.

11) Proč se hádáš? O co ti v tu chvíli jde?

Já si myslím, že to hodně souvisí jako s mojí osobností. Protože já jsem takovej, že jako, já nevím, já jsem celkově takovej jako soutěživěj nebo že potřebuji vyhrávat. A poslední dobou si všímám, že když mám na něco nějaký názor a někdo má jinej, tak se s tím úplně jako nedokážu smířit, ale já to nemyslím jako v rovině takový, že jako třeba náboženství nebo nějaký takový věci, ale já to myslím, že prostě na nějakou danou věc mám pohled a jsem jako 100 % přesvědčeněj že takhle to prostě je. A potřebuju mu dokázat, že to je tak, jak říkám. A když někdo mi tvrdí, že to tak není, tak mě to rozčiluje, mám cholerickou povahu, takže asi z toho důvodu se nejčastěji hádám.

12) A proč se s tebou hádá tvoje partnerka?

No ona si jako nechce nechat všechno líbit. Takže buď kvůli tomu a nebo ona je taky taková jako hodně tvrdohlavá. Takže třeba když já nevím, něco slíbím, že to udělám a pak to

neudělám, tak ji to samozřejmě jako rozčílí. Že já si myslím, že ona je taková, že chce ukázat, že taky má nějakou váhu.

13) Napadá tě ještě něco, co jsme si neřekli a na co jsem se tě ptala?

Jo, třeba že ze začátku jsme se hodně hádali jakože kvůli telefonům. Protože já jsem jakoby byl hrozně zabouchlej od začátku a ona třeba, když jela za rodinou, ona je z Opavy, tak vždycky když jela za rodinou, a protože tam byla jednou za dlouhou dobu vždycky, tak se chtěla, si to co nejvíc užít. Ale já jsem byl sám doma a hrozně se mi stejskalo, takže já jsem vždycky jakože ty mi neodepisuješ a tohle. Tak to jsem taky řešili, ale to nebyly jakože hádky, ale spíš, že jsem byl trochu naštvanej, ale zároveň jsem to chápal, ale prostě tam se ve mně trochu lámalo to stýskání spolu s tím vztekem nebo tak.

Moc děkuju.